Av. ABDURRAHİM DEDE

ŞEYTANIN AVUKATI

D&D YAYINLARI

ABDURRAHİM DEDE

ŞEYTANIN AVUKATI

D&D
YAYINLARI

ŞEYTANIN AVUKATI

Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak ve İç Sayfa Tasarımı: Tuncay ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Eylül 2025

ISBN : 978-625-93975-4-2

Yayıncı Sertfika No: 47095

© Abdurrahim Dede

Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

Dijital Basım Merkezi A. Ş.

Gürsel Mah. Bahçeler Cad. No: 46 Kağıthane - İSTANBUL

Matbaa Sertifika No: 70794

ŞEYTANIN AVUKATI

İÇİNDEKİLER

Ön Söz..... 13

1. “Atatürk Havalimani’nda Tehlikeli Karşilama” . 15
2. “Ms Ve Bir Umut Yolculuğu” 23
3. “Palmetto Hasan Ve Gökhan:
Tevekkül İle İmtih” 31
4. ‘‘Uğur’un Çıkmazı: Kimlik, Kaçakçılık Ve
Aile Bağları” 41
5. İnatçi Gümrük Müdürü Ve Güç Dengesi 49
6. Eren’in Hikâyesi: Zincirlerini Koparmak
Ya Da Bağlanmak 57
7. Çantaların Sırrı: Açılmadan Anlatılamaz 63
8. Yasal İşlem Başliyor: Çantalarda Ne Var?..... 71
9. Bir Kuyumcunun Vicdanı:
Maddeden Anlama Yolculuk..... 79
10. Altın ve İnsan: İşlenmiş Madde
ve Ruhun Yolculuğu 87
11. İnsan İçin Altın, Yaratıcı İçin Toprak..... 95
12. Altın, Mitoloji Ve Sonsuzluk Bağı 103
13. Gümrük Müdürüne Karşı:
Altınları Geri Almanın Planı 111
15. Kaçakçılar, Avukat Ve Pamuk
Tarlasındaki Hikmet 121
16. Fizik, Matematik ve Su Gerçekliğin Sırrı..... 127
17. Yumurta Namazı 135
18. Süleyman Dağı 143
19. Parafinin Getirdiği Kader: Bir Hayatın Dönüm
Noktası 151

20. Hakikatle Cilveleşmek: Hayatın
Görünmeyen Dili 159
21. Altinlara El Konuldu, Ama Oyun Daha Bitmedi:
Dâhilde İşleme Rejimi Kurtarıcı Olabilir Mi? 165
22. Safa'nin Hikâyesi Ve Kaçınılmaz Dönüş 173
23. Bir Çift Küpenin Hikâyesi..... 181
24. Madde Mi, Mana Mı?
Ayfer'in Küpeleri Ve Bir Muzun Hikayesi 189
25. Tarihin Kalbinde Bir Yolculuk:..... 195
Kapalıçarşı'dayız! 195
26. Kapalıçarşı'da Bir Atölye: Altın, Sanat Ve
Yaşanmışlık 203
27. Kapaliçarşi'dan Mahkeme Salonlarina:
Adaletin Peşinde..... 211
28. Zaferin Faturasi: Beklenmeyen Bir Teşekkür .. 219
29. Şeytanin Avukatliğindan Tövbe..... 225

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe'de başlayan ve 1971'de Türkiye'ye yerleşen Abdurrahim Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. "İş Adamı" ve "Hukukçu" kimliklerini, "Yazarlık" misyonuyla bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih -folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri'nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede'nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca'ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ

1- Rumeli'nde Bırakılanlar (1975)
2- İnhanlı Destanı (1977)
3- Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
4- Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
5- İskeçe'deki Türk Eserleri (1984)
6- Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
7- Bulgaristan'daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
8- Hak Verilmez Alınır (1988)
9- Azınlık Musalla Taşında (1988)
10- Batı Trakya Manileri (1989)
11- Tarih ve Memleketim (2004)
12- Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
13- Kosturma Esareti (2013)
14- Kırım'da İlk Ezanlar (2015)
15- Damdan Düşen Avukat (2021)
16- Güneş Nasihatleri (2021)
17- Ben de İnsanım (2022)
18- Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
19- Benim Avukatım Var (2024)
20- Var'la Yok'un Hikâyesi (2024)
21- Var'la Yok'un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
22- Var'la Yok'un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
23- Var'la Yok'un Hikâyesi / Rabbimin Hediyeleri (2024)
24- Davam İçin Avukat Olmak (2024)
25- Mesh -Dönüşüm (2025)
26- Zulmün İçindeki Adalet (2025)
27- Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
28- 1441 No'lu Parsel (2025)
29- Şiir Yüklü Bulut (2025)
30- Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)

31- Gnothi Seafton- Kendini Bil (2025)
32- Herkes Halife (2025)
33- Miraç (2025)
34- Evini Arayan Babam (2025)
35- Kızıldeli Sultan (2025)
36- Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
37- Pipina'nın Eşi (2025)
38- Ay Dede (2025)
39- Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
40- Bize Nasıl Kıydılar (2025)
41- Güç (2025)
42- Rabbimin Okulu (2025)
43- Eyvallah Şehri (2025)
44- Kalpler Kimin Elinde (2025)
45- İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
46- Tevbenin Gücü (2025)
47- Piyango (2025)
48- Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
49- Göbek Kordonu (2025)
50- Dr. Duygu (2025)
51- Şöhret (2025)
52- Minicik Biricik (2025)
53- Yalova'nın Zengini (2025)
54- Şeytanın Avukatı (2025)
55- Tek miyim- Çok muyum (2025)
56- Kökler ve Gövdeler (2025)
57- Güneş Doğup Batar mı? (2025)
58- İdam Mahkumları (2025)
59- Vuleftis (2025)
60- Köpekler (2025)
61- Yeniden Diriliş (2025)
62- Yazar Avcıları (2025)

63- Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
64- Hırsız Kim? (2025)
65- Kabil'in Avukatı (2025)
66- Salyangoz (2025)
67- Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
68- Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
69- Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
70- Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
71- Ölüm Yalanmış (2025)
72- Hüsran (2025)
73- Refik'te irade var mı? (2025)
74- Allah'ın Ailesi (2025)
75- Yücel'in Tavukları (2025)
76- İneğe Neden Taptım (2025)
77- İstanbullu Maria (2025)
78- Bisiklet (2025)
79- Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
80- Kölelik (2025)
81- Yaratılış (2025)
82- Dünyanın Yönetimi (2025)
83- Dimokritos'un Avukatı -I- (2025)
84- Biri Beni Gözetliyor- Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
85- Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili- Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

ÖN SÖZ

Adalet… İnsanlık tarihi kadar eski, fakat bir o kadar da karmaşık bir kavram. Peki ya adaletin gölgesinde dönen oyunlar? İşte bu kitap, hukuk, güç ve insan doğasının karanlık yüzüne bir yolculuk niteliğinde.

"Şeytanın Avukatı", sıradan bir havaalanı kontrolü gibi başlayan, fakat gerilim ve entrikalarla örülü bir hikâyeye dönüşen olayları anlatıyor. Beş adam, beş çanta ve onları bekleyen bilinmezlik… Karakterlerimiz, sadece yasa dışı bir geçişin değil, aynı zamanda vicdanlarının da sınandığı bir oyunun içindeler. Güç dengeleri, çıkar ilişkileri ve etik ikilemler, bu gerilim dolu macerada birbirine karışıyor.

Bu roman, yalnızca bir polisiye kurgu değil; aynı zamanda insanoğlunun açgözlülüğünü, korkularını ve adalet anlayışını sorgulatan bir hikâye. Çünkü bazen adalet, yalnızca mahkeme salonlarında değil, vicdanlarda da aranmalıdır.

Elinizde tuttuğunuz bu eser, sizi sırlarla dolu bir dünyaya sürüklerken, belki de kendi kararlarınızı ve değer yargılarınızı gözden geçirmenize sebep olacak.

Keyifli ve sorgulayıcı bir okuma diliyorum.

Abdurrahim Dede

1.
"ATATÜRK HAVALIMANI'NDA TEHLIKELI KARŞILAMA"

Gece Saat 00.03 İstanbul Atatürk Havalimanı

1580 Sefer sayılı, Zürih'ten gelen uçak havaalanına inmişti. Uçak yolcuları, uçağın tekerlekleri piste değer değmez başarılı inişi gerçekleştiren pilotları hararetle alkışladı. Bazı aceleci yolcular ise kemerlerini çözüp el bagajlarını koydukları dolapları açmaya çalışınca hosteslerden ikaz geldi.

"Uçak tamamen duruncaya kadar yerinizden kalkmayın!"

Dinleyen oldu, dinlemeyen de...

Safa, dinlemeyenlerdendi. Dolaptaki çantasını aldı, yerine öylece oturdu.

Eren da aynı şeyi yaptı. O da çantasını aldı ve tekrar yerine oturdu.

Palmetto Hasan da aynısını yaptı. Çantasını kucağına aldı.

Gökhan, çantasını alırken yere düşürdü. Telaşla yerden aldı, kucağına sıkıca yerleştirdi.

Uğur ise anonsu dinledi. Yerinden kalkmadı. Uçak tamamen duruncaya kadar bekledi. Ondan sonra sakince dolabı açıp çantasını aldı.

Bu beş kişinin çantaları birebir aynıydı. Beşi de **Samsonite** markaydı. Çantaları tutuş ve sahipleniş şekillerinden, içinde önemli şeyler taşıdıkları belli oluyordu.

Diğer yolcularla birlikte körükten geçerek koşar adım pasaport kontrol noktalarına doğru ilerlediler. Gecenin bu saatinde uçak yolcuları fazla değildi. Havaalanı personeli de pek azdı.

Gökhan, Safa'ya yanaştı.

"Bir şey olmaz, değil mi?" diye sordu.

İki Hasan ve Uğur da Safa'nın cevabını duymak için yaklaştı. Oysa bu konuyu o kadar çok konuşmuşlardı ki...

"Bir şey olmaz. Ben kaç defa geçirdiğimi unuttum artık. Bu saatte memurlar gevşek, uykulu... Kimseye baktıkları yok. Zaten fazla yolcu da yok. Rahat olun. Bu saati boşuna seçmedim ben. Telaş etmeyin" dedi Safa.

"Ben de bir iki defa tek başıma gelmiştim. Hiç kimse bakmadı bile. Göreceksiniz, bu saatte herkes uyuyor. Uyumayanlar da gözlerini zor açık tutuyor zaten" dedi Uğur.

"İyi bari," dedi Palmetto Hasan. "Ben yine de Cevşenimi yanıma aldım. Bildiğim bütün duaları da okudum, okuyorum."

"Bizim için de okusaydın bari" dedi diğer Hasan.

Bu sırada pasaport kontrolüne varmışlardı. Gerçekten de ortam oldukça sakindi. Zaten en az yirmi polis kontrol barakası vardı.

Hepsinde memur yoktu gerçi ama yine de sekiz-on tanesi doluydu. İkişer üçer kişiden oluşan sıralara girdiler. Az sonra da sıra onlara geldi.

Pasaportlarını uzattılar. Polisler kontrol edip damgaladı.

“Yurdunuza hoş geldiniz.” dedi memurlardan biri ve pasaportlarını geri verdi.

Başka valizleri yoktu, bu yüzden bagaj alma bölümüne gitmediler. Hep birlikte gümrüklü sahadan çıkmak için çıkış kapısına yöneldiler. Gümrüğe tabi eşyaları bulunmayan yolcuların geçtiği **yeşil koridora** girdiler.

Çıkış kapısına üç beş adımları kalmıştı. Ortalıkta görünen tek bir gümrük memuru bile yoktu. Sadece çıkış kapısının yanında bir **gümrük muhafaza memuru** vardı. Onlar da zaten gümrük muayenesi yapmazdı.

Onların görevi sadece kapıyı gözlemekti. Görevleri, giren ve çıkanı gerekirse kontrol etmekti. Malları, çantaları ya da bagajları değil tabii ki...

Ben size dememiş miydim? Gümrük muhafaza memurunun yanındaki sivil şahıs bizimkilere doğru yaklaştı.

“Bu hangi uçaktan?” diye sordu.

“Nereden geliyorsunuz?”

“Zürih.” dedi Safa.

“Sizin bagajınız yok mu?” diye sordu adam.

“Yok,” dedi Safa. Sonra kaşlarını çatarak ekledi: “Ama bu sorgu niye? Siz kimsiniz?”

“Kim olduğumu gelin, göstereyim size,” dedi adam.

“Çantalarınızı açın bakayım.”

“Gümrük muayene müdürü,” diye açıkladı gümrük muhafaza memuru.

“Gümrüğe tabi malınız var mı?” diye sordu Gümrükçü.

“El çantasında gümrüğe tabi mal mı olurmuş, Memur Bey?” dedi Safa, hafif alaycı bir ifadeyle. “Acele işimiz var, lütfen bizi bekletmeyin, gidelim.”

“Acele biraz beklesin bakalım,” dedi gümrük müdürü soğukkanlı bir tavırla.

İki Hasan’la Gökhan neredeyse şoka girmişlerdi.

“Memur Bey” dedi Uğur. “Ben görevliyim, yabancı biri değilim.”

Cebinden çıkardığı **istihbarat kimliğini** memura gösterdi. Gümrük memuru kimliği aldı, dikkatlice inceledi, çevirdi, evirdi.

Sonra cebindeki telsizi çıkardı.

“Break, break, break...” dedi. “Buraya polis arkadaşlar gelsin. Şüpheli bir kimlik kartı var, bir kontrol etsinler.”

Sonra bizimkilere dönerek, “Hadi bakalım, şu çantalarınızı açın da bir görelim içinde neler var?” dedi.

“Benim çantama bakamazsın ve açtıramazsın” dedi Uğur sert bir sesle. “Yoksa başın belaya girer.”

“Tamam” dedi gümrük müdürü. “Kimliğin onaylanana kadar sana dokunmayacağım.”

“Diğer arkadaşlarımın çantalarına da dokunamazsın. Hepsi benim himayemde. **Devlet sırrı**.”

“Bize bu konuda bilgi gelmedi. Eğer öyle bir şey olsaydı, bize bilgi verilirdi. Dua et de kimliğin sahte çıkmasın. Yoksa yaktım çıranı.”

Bir an sessizlik oldu. Gümrük Müdürü bir adım geriye çekilip hafif alaycı bir sesle konuştu:

“Buyurun, ayakta kalmayın. Sizi müdüriyet makamında ağırlayayım. Çay, kahve ikram edeyim.”

Hep birlikte Gümrük Müdürü'nün odasına doğru ilerlerken Safa, "*Hapı yuttuk...*" diye geçirdi içinden.

Adam bir de gümrük müdürü çıktı...

Hasan içinden söyleniyordu: "*Uğur'a bak ya, o da istihbaratçı çıktı!*"

Palmetto Hasan ise usulca, "Hasbünallah ve ni'mel vekîl" diye mırıldandı.

Gökhan ise içinden geçirdiği tek cümleyi bastıramadı:

"*Boku yedik…*"

2.
“MS VE BİR UMUT YOLCULUĞU”

“Benim tuvalete gitmem lazım.” dedi Gökhan. “Hem de acil.”

“Pasaportunu, çantanı burada bırak, git.” dedi Gümrük Müdürü.

“Ben de gitsem iyi olur.” dedi Palmetto Hasan.

O da pasaportunu ve çantasını bırakıp Gökhan’la beraber tuvalete gitti. Gökhan gerçekten çok sıkışmıştı.

Panikçi bir yapısı vardı. Ne zaman heyecanlansa ya da telaşlansa, derhal vücudunda bir şeyler oluyor ve tuvalet ihtiyacı hissediyordu. Eğer kısa sürede ihtiyacını gidermezse, altına kaçırması işten bile değildi. Oysa daha çok gençti.

Prostatı yoktu. Yoktu ama garip bir hastalığı vardı. Çok nadir görülen ve tedavisi olmayan bir hastalık…

MS mi, neymiş adı?

Bir beyin hastalığı…

Bunu öğrenince dünyası yıkılmıştı Gökhan’ın. Hele doktor, “Tedavisi yok.” deyince adeta şoka girmişti.

Dünya… Hayata daha yeni başlamıştı. Birkaç sene önce, eksik parçası olan eşini, sevgilisini bulmuştu. Cennet’te sefa sürercesine mutlu bir hayatları vardı. Biraz sıkılır gibi olduklarında ise kızları **Ayşe Nur**, cennetlerine bir cennet daha katmıştı.

Ve şimdi doktor, tedavisi olmayan bir beyin hastalığından bahsediyordu...

MS...

İnsanı yavaş yavaş öldürüyormuş... Felç ediyormuş...

Olacak iş mi bu? Zamanı mı?

Tabii ki hastalık olacak, olmalı da... Ama yaşlanınca! Yetmiş-seksen yaşından sonra hastalık olabilirdi.

Şu Almanya'daki doktorlar yanlış yapmış olamazdı. Henüz daha otuz üç yaşındaydı. Babasında da pek bir hastalık yoktu. Kendi halinde bir adamdı babası.

Lakin kayınpederi... O bambaşkaydı. Almanya'da ve Türkiye'de tanınan, geniş çevresi olan bir insandı. Damadının hastalığını duyunca adeta seferber oldu.

Amerika, Avrupa, Türkiye...

Konunun uzmanı bütün doktorlar araştırıldı.

Ve sonunda, bu konuda en iyisinin **Türkiye'de** olduğu ortaya çıktı.

Beyin Cerrahı **Prof. Dr. İsmail Hakkı Aydın.**

Kayınpederi, nasıl etti, ne yaptı bilinmez, ama hocanın yakınlarından birini buldu. O'nunla beraber Hoca'nın evine gittiler.

Bu doktor gerçekten farklıydı.

Çok sayıda kitabı vardı. Gökhan da ona giderken üç kitabını almıştı, imzalatmak için. Gitmeden önce kitaplara göz atmıştı. Daha isimleri bile insanı sarsmaya yetiyordu:

"İnsan Endişeli Bir Damla"

"Hem Parçacık Hem Dalga"

"Frekansa Büründüm, Beyin Diye Göründüm"

Ve bir de şu: **"Tanrı Beni Yarattı"**

Bunlar, Hoca'nın deryasından sadece üç damlaydı.

Mutlaka edinip okumalısınız...

O, sadece bir **radyoyu** değil, **verici istasyonunu, üretici fabrikayı** bilen; daima bir ve tek olanla irtibat halinde bulunan **gerçek bir bilim adamıydı.**

Aynı zamanda:

• Beyin cerrahı

• Düşünür

• Edebiyatçı

• Şair

• Güftekâr

• Musikişinas

• Teolog

• Filozof

• Hattat…

Bana göre, **asrımızın İbn-i Sînâ'sı!**

Hatta belki daha fazlası...

Ayrıca, kitap haline gelmiş **beş binden fazla özdeyişi** vardı.

Okuma tembelliğinizi aşamazsanız, televizyonu açın. Oradan dinleyin kendisini.

Ona da vaktim yok diyorsanız, **Google'layın.**

Ama mutlaka tanıyın bu insanı. **Sarsılacaksınız!**

Çünkü size **geleceğinizi gösterecek.**

Ne olduğunuzu ve ne olacağınızı **bilimsel verilerle**

dökecek önünüze...

Kızım **Nisa Nur'un** bir okul arkadaşı, Almanya'da hastalanmıştı. Bir tür beyin hastalığıymış. **MS** gibi bir isim söylenmiş ve tedavisi yok denilmişti.

Gencecik çocuk... Haliyle moraller bozulmuştu. Ailesi ve arkadaşları, **Ankara, İzmir, İstanbul** demeden bütün hastaneleri araştırmış, konunun uzmanlarını aramışlardı.

Kulak misafiri olunca, İsmail Hocam aklıma geldi. Tam da onun konusuydu bu.

On üç yıl ortaklık yapmış olduğum dostum, sevdiğim güzel insan Şaban'ı aradım. İsmail Hakkı Hocamızın komşusuydu. Ondan randevu almasını rica ettim.

Hiç ikiletmedi ricamı.

"Derhal." dedi.

Ertesi gün, İsmail Hocamızın evindeydik. Güzel bahçeli bir evi vardı. İmzalatmak için, yukarıda adlarını verdiğim üç kitabını da yanıma almıştım.

Bir ara, kendisine bir soru sorarken **"tevafuk"** kelimesini kullandım.

Aman Allah'ım!

Hocam, **tevafuk** kelimesini aldı, **"Nasara Yensuru"ya** götürdü, sınava çekti, sarstı beni. İki saat boyunca, ağzımız açık dinledik onu. Bizi başka âlemlere götürdü ve bilmediğimiz âlimlerle tanıştırdı.

Yayın yapılan merkezlerin nasıl çalıştığını ayrıntılarıyla anlattı. Biz de anlayabildiğimiz kadarını anlamaya çalıştık işte.

Yanımda götürdüğüm **MS hastası** kardeşimin hastalığına ise bir türlü sıra gelmiyordu. Onun sıkıldığını fark edince, Hocamız nihayet:

"Ver bakayım filmlerini, raporlarını." dedi.

Sonra ekledi:

"Bak, şimdiden söyleyeyim. Merak etme. **Bu hastalık seni öldürmez.** Sen bu hastalıkla yaşamayı öğreneceksin."

Tahlil sonuçlarını, raporları ve diğer doktorların verdiği tedavileri inceledi.

Sonra başını kaldırıp:

"Yapılanlar doğru" dedi. "İlaçlar da tedavi de doğru."

Ama ardından ekledi:

"Benim bunlara bazı ilavelerim olacak."

Sonrasında, hastamızın nelere dikkat etmesi gerektiğini **tek tek** sıraladı:

1. Televizyon, telefon, kısacası elektronik hiçbir cihazın bulunmadığı karanlık bir odada uyuyacaksın.

2. Bundan böyle üzerinde cep telefonu taşımayacaksın.

3. Doktor doktor dolaşmayacaksın. Evine yakın bir hastanede, hastalığını düzenli olarak takip ettireceksin.

4. İki saattir konuştuklarımı anladıysan zaten öğrenmişsindir. Ama ben bir kez daha söyleyeyim: **Rabbinle alışverişini asla kesmeyeceksin.**

Elini öptürmedi.

Ayrılırken, **"Aforizmalar"** isimli kitabını imzalayarak hediye etti.

Kitabı yeni çıkmıştı. İçinde **beş binden fazla aforizma** vardı.

Siz siz olun...

Geleceğe bakmak, gelecekte neler olacağını anlamak ve her şeyden öte kendinizi tanımak istiyorsanız, mutlaka hocamızın eserlerini okuyun!

3.
“PALMETTO HASAN VE GÖKHAN: TEVEKKÜL İLE İMTİHAN”

Palmetto Hasan altmış yaşlarındaydı. Bir zamanlar Türkiye'de çok güzel işleri vardı. Öyle ki paraya para demez, kazandığını saçar dururdu çevresine.

Fakirlere, garibanlara, muhtaçlara…

"Dur, yarına da bir şeyler saklayayım" demezdi hiçbir zaman. Her namazdan sonra, selam verir vermez omuzlarındaki **Kirâmen Kâtibîn** melekleriyle mutlaka musafaha ederdi. Kucaklaşır, omuzlarını okşayarak onlara şöyle derdi:

"Bakın, kötülüklerimi yazmayın! Bekleyin… Yaptığım kötülüğü, bir iyilik yaparak sildireceğim. Hem zaten defterime bir bakın, çok alacaklıyım sizden."

Bir iyiliğe on sevap, bir kötülüğe bir günah yazılıyor.

İyilikler günahları siliyor.

E o zaman dünya kadar alacağım var sizden!

İyilik alacağım...

"Vallahi garip bir alışveriş bu sizinkisi" diye mırıldanırdı kendi kendine. "Bu hesaba göre dünyada günahı silinmemiş bir tek adam bulamazsınız. Korkarım, cehenneme kimseyi sokamayacaksınız!"

Hesaba bak ya!

İyiliklere en az on sevap, günaha sadece bir günah...

Bir iyilikle on günahı silebiliyorsunuz.

Akıl alacak bir alışveriş değil bu ya! Olabilir mi böyle bir şey?

İşte böyle bir adamdı **Palmetto Hasan**.

Ama buna rağmen...

Ne oldu, nasıl olduysa oldu işte.

Şirketi battı. İşi bitti. Ailesi dağıldı. İflas etti.

Evleri bile icradan satıldı.

O güne kadar bakıp beslediği, kolladığı **yakın çevresi** ise bir anda kayboldu. Sırt çevirdiler ona. Yalnız bıraktılar.

Düşenin dostu olmadığını, bulunmayacağını öğrettiler ona.

O da **küstü.**

Terk etti ülkeyi.

Gitti, **Almanya'ya yerleşti.**

Orada kendine **sıfırdan** yeni bir hayat kurdu.

"Hasan Amca, hapı yuttuk değil mi?" dedi Gökhan.

"**Hasbünallah ve ni'mel vekîl** de, oğlum" dedi Hasan. "Allah vekil de. Kötümser bakma. Dur bakalım... Uğur'un şu kimliği belki de işe yarayacak. Çantalarımızı açmazlar inşallah. Açarlarsa... **boku yedik.**"

"Ağzından güzel kelimeler çıksın diyorum." dedi Hasan kaşlarını çatarak. "Sen habire ağzını bozuyorsun, Gökhan! **Tevekkeltü teâlâ Allah** de."

"Tam bir **kumpas** bu, Hasan Amca!" diye söylendi Gökhan. "Ne diye bile bile kandık? Ne diye inandık ona?"

"Hayda!" diye çıkıştı Hasan. "Ya Safa'nın ne suçu var?"

"Ne alâkası var? Adam bize yaptığı işi anlattı sadece! Yani **iyilik yaptı** bize. Çok iyi para kazanmanın yolunu gösterdi. Bizden ne komisyon ne de pay istedi."

"Biz takıldık peşine." dedi Hasan başını iki yana sallayarak. "**Biz** de, 'Bize de göster' dedik. "Onun gibi çok para kazanalım!" dedik.

"Bizim **açgözlülüğümüz...**" diye mırıldandı Gökhan. "Çok para kazanma hırsımız..."

Hasan derin bir nefes aldı.

"Hayırlısı neyse zaten o olacak." dedi.

"Senin için hava hoş tabii." diye homurdandı Gökhan. "Feleğin sillesini yemişsin. Çapayı da hendeyi de bilen adamsın. Ne olsa fark etmiyor senin için."

Sonra derin bir iç çekti.

"Ama ya ben?"

"Ama ben öyle miyim, Hasan Amca?"

"Daha tazeciğim ya! Otuzlu yaşlardayım! Hayat çok güzel, çok tatlı..."

Bir taraftan **hastalık...**

Diğer taraftan şu bela...

Gökhan gözlerini Hasan'a dikti.

"Çantalarımızı açarlarsa hapse atarlar mı bizi?" diye sordu. "Hapis cezası var mı yaptığımız işin?"

Hasan omuz silkti.

"Doğrusu bilmiyorum, Gökhan. Ama sanmıyorum."

Sonra kendinden emin bir sesle ekledi:

"Sonuçta uyuşturucu veya silah taşımıyoruz.

Helalinden kazandığımız paralarla aldığımız şeyler bunlar."

Bir an duraksadı.

"En fazla mallarımıza el koyarlar." dedi sonra. "O kadar."

"Eyvah! **El koymak mı?** Yandı keten helva desene."

Bir an duraksadı.

"Sırf helvanın yanmasıyla kurtulsak o da iyi..." diye ekledi.

"Fakat bildiğim kadarıyla" dedi, sesi iyice kısılarak, "**malımızın değerinin üç katı kadar da para cezası var**. En azından ben öyle biliyorum."

Sonra derin bir nefes aldı, panikle Hasan'a döndü:

"Lütfen, Hasan Amca! Kalbime indireceksin!"

Son kelimesini bitirir bitirmez yerinden fırladı ve tekrar tuvalete koştu.

Palmetto Hasan, Gökhan'ın arkasından başını iki yana sallayarak izledi onu.

Ah evlat, ah... diye geçirdi içinden.

Allah'ın icraatları hikmet dolu, sır dolu...

Bana hakikati göstermek için az şefkat tokadı atmadı...

Ama merhamet etti, acıdı bana...

Hayır yoluyla sapmama izin vermedi...

Meğerse **hayır yaparak, doğru davranarak da insan sapıtabiliyormuş...**

Rabbim, bana ihsan ettiği güzellikleri çevreme dağıtırken, onları ortak yaparken, onlara kâr payı verirken...

Onlar beni **ilah gibi** görmüşler meğer.

Ve bana karşı davranışları da öyleymiş.

Beni öyle bileceklerini söylüyorlardı.

Ben de aldandım işte onlara...

Övgünün, şöhretin **zehirli bal** olduğunu...

Ve insanı zehirlediğini...

Unuttum.

Ve **zehirlendim.**

Rabbim'in beni günde birkaç defa tuvalete sokmasının **hikmetini** kavrayamamıştım.

Oysa tuvalette **ne büyük hikmet** vardı...

Tuvalet, insana **kim olduğunu hatırlatan** müthiş bir okuldu.

İnsana **becerisinin ne olduğunu** ve **insanın ne ürettiğini** gösteren ve yaşatan müthiş bir ders...

Allah, **tuvalet vasıtasıyla** insanlara diyordu ki:

Ey insan!

Gururlanma. Kibirlenme.

Sen düşün...

Sen busun...

Ve senin becerebileceğin tek şey, işte şu tuvalette ürettiğin şeydir!

Üretimine bak...

Kim olduğunu hatırla...

Ve bana dön, beni bul.

Hiçbir şeyi kendinin bilme.

Gökhan sifona bastı.

Ürettiği, becerdiği şeyleri **lavaboya postaladı**.

Rahatlamıştı. Dışarı çıktı.

Lavaboda ellerini ve yüzünü yıkadı.

"Hadi Gökhan" dedi Hasan içeriden. "Çok oyalandık burada. **Gümrük M**üdürü hakkımızda yakalama çıkarmadan gidelim yanına."

Gökhan aynada kendine baktı.

Bir an düşündü.

Sonra başını çevirip, **içinde bir umut kırıntısıyla** sordu:

"Kaçsak olmaz mı?"

Hasan kaşlarını çattı.

"Saçmalama!" dedi sertçe. "**Her işte hayır vardır.** Hadi, ben gidiyorum. Sen istiyorsan kaç!"

Gökhan kaçmadı.

Zaten kaçamazdı da...

Gümrüklü sahadaydılar.

Çıkış kapısındaki **gümrük muhafaza memuru**, girip çıkanların pasaportlarını tek tek kontrol ediyordu.

Gökhan'ın içi buz kesti.

Benim pasaportum gümrük müdürünün elinde!

Derin bir nefes aldı.

Tek kelimeyle...

Boku yedim!

Gökhan, düşüncelerinin içinde boğulurken, aklına başka bir şey geldi:

Çantadakilere devlet el koyarsa...

Hanımdan dayak yemem garanti!

Sonunda Hasan'ın peşinden gümrük müdürünün odasına girdi.

4.
"UĞUR'UN ÇIKMAZI: KİMLİK, KAÇAKÇILIK VE AİLE BAĞLARI"

Gümrük Müdürü'nün ihbarıyla gelen polisler, Uğur'u ve kimliğini alıp havaalanındaki Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler.

Uğur, çantasını da almak istedi.

Lâkin gümrük müdürü buna izin vermedi.

Onun yerine el koyma tutanağı düzenleyip Uğur'un eline verdi.

Uğur içinden geçirdi:

İstihbarat kimliğini göstermeseydim keşke…

Panikledim, şaşırdım, gösterdim.

Hep işe yarıyordu o iş… İnsanlar istihbarat kimliğini görünce hep kaçıyor, bulaşmak istemiyorlardı.

*Ama bu Gümrük M*üdürü yutmadı.

Sonra kendini avutmaya çalıştı:

Neyse ya, bir sıkıntı oluşursa babamı ararım.

Hiç istemesem de… Birbirimizi sevmesek de…

Baba işte sonuçta.

Adı lekelenmesin diye her seferinde sahip çıkıyor işte bana…

Uğur, Ağrı'lıydı.

Büyük bir aşireti vardı.

Babası, geniş çaplı işlerle uğraşıyordu. İnşaat sektöründe faaliyet gösteriyor, aynı zamanda yazılım üzerine teknoloji şirketleri işletiyordu.

Bu teknoloji şirketleri, Milli Savunma Bakanlığı'na yazılım hizmeti sunduğu için devlet sırrı statüsündeydi. Bu yüzden Milli İstihbarat Teşkilatı'nın kontrol ve denetimi altındaydı.

Uğur'un elinde tuttuğu istihbarat kimliği de işte bu sebeple verilmişti.

Yoksa istihbaratla yakından uzaktan bir ilgisi yoktu.

Başka bir alâkası da yoktu.

İstihbarat kimliği sahte değildi ama…

Bu kimlik gümrük kaçakçılığı yapmak için verilmemişti tabii ki.

Galiba babasını arama zamanı gelmişti.

Elini cebine attı, telefonunu çıkardı. Açtı ekranı.

Rehberinde, "Büyük Patron" olarak kayıtlı olan ismi buldu.

Ama, ara düğmesine basmadı.

Gözünde, babasıyla yaşadığı anılar tüllendi.

Çocukluk döneminde, babasının yüzünü bile doğru düzgün görmemişti.

Okulda ceza almazsa tabii…

Babası hep işteydi.

Aşiret geleneği…

Çocuklar, hanım evladı gibi yetiştirilmemeliydi.

Babanın otoritesi sarsılmamalıydı.

Mucuk mucuk sevgi gösterileri!

Aile reisi için öyle şeyler zaman kaybıydı.

Zaten fırsatı da olmazdı ki…

Sabah namazından sonra çıkılır, yatsı namazından sonra eve dönülürdü.

Okul döneminde ise yatılı okula başlamıştı.

Ortaokulda ve lisede, babasını ancak okulda yaptığı yaramazlıklar sonucu veli çağrıldığında görebilirdi.

O vakit de ancak azar işitirdi.

Kimi zaman da tokat yerdi.

Mesela, bir keresinde sigara içmek için okulun çatısına çıkmış, çatı tutuşmuştu.

Babasından iyi bir dayak yemişti.

Üniversite yıllarında ise tam bir serkeşe dönüşmüştü Uğur.

Serseriliği özgürlük sanmıştı.

Kırdığı cevizlerin haddi hesabı yoktu.

Her seferinde babası arkasını toplamış, zararları telâfi etmişti.

Bir kavgada parmakları kırılmıştı.

Bir motosiklet yarışında kafasını yarmıştı.

Ama her şeye rağmen...

Babası, uzaktan da olsa hep arkasında durdu.

Verdiği zararları tazmin etti.

Ta ki üniversiteden mezun olana kadar.

Sonra, aşiret büyükleri bir karar aldı.

Akraba bir kızı Uğur'a uygun gördüler.

Ne, ister misin, sever misin?

Ne de mutlu olur musun?

Sormadılar bile.

Evlendiriverdiler.

İki senede iki çocukları oldu.

Uğur, biraz toparlanır gibi olmuştu.

Evlilikte gerçekten keramet varmış…

Keramet vardı ama…

Uğur'un üniversite yıllarından kalma imam nikâhlı bir karısı daha vardı.

Ve ondan da bir çocuğu vardı.

Bu ortaya çıkınca işler yine karıştı.

Buna rağmen, babası bir kez daha arkasında durdu.

Sonunda imam nikâhlı karısını da kabul etti.

Ama bir şartla:

Resmi nikâhlı karısını boşamamak kaydıyla…

Ve imam nikâhlı eşine de bir yalı dairesi satın alıp yerleştirmiş. Bir süre de böyle gitmiş. Babası bu arada bir şirketi de Uğur'a vermiş. "Göster ticari dehanı." diye.

Gerçekten de dehasını göstermiş göstermesine. Şirketteki asistan olan kızın aşkına karşılık verivermiş. Üçüncü evliliğini yapmış böylece, yine imam nikâhıyla. Ondan da bir çocuğu olmuş.

Babası zor da olsa buna da eyvallah demek zorunda kalmış. Sonuç mu? Uğur sokakta kalmış. Ne resmi nikâhlı eşi ne de diğer imam nikâhlı eşleri onu eve sokmaz olmuş. O da çaresiz, annesinin evine, talebelik

yıllarındaki odasına gitmiş. Babasından ve karılarından yediği fırçalar günün birinde canına tak edince de "İstenmeyen yerde durmam!" demiş, ülkeyi terk edip İsviçre'ye gitmiş, oraya yerleşmiş.

Tabii ki orada da karısız duracak değilmiş. Orada da bir İsviçreli kadınla evlenmiş ve kotayı doldurmuş. Artık bundan sonra tekrar evlenmesi ancak birini boşamasıyla mümkünmüş. Tabii babası da nafakayı kesmiş Uğur'a. "Senin üç karına ve çocuklarına bakmak yeterince külfetti." demiş.

"Arasam mı, aramasam mı?" dedi Uğur.

Cesaretini topladı, tam basacaktı ki vazgeçti. Onun yerine ortaokul ve lise yıllarından yatılı arkadaşı, aynı zamanda da şirket avukatı olan Ahmed'i aradı. Ona durumu izah etti. "Babamı sen arasan?" dedi.

Avukat Ahmed, "Olur kardeşim." dedi. "Zaten belli ki büyük bir şey yok gördüğüm kadarıyla. Ama merak ettim, çantalarınızda ne var?"

"Çok merak ettiysen bir zahmet babamı aradıktan sonra yanıma gel. Tutuklama falan olursa müdahale edersin."

"Tamam Uğur, geliyorum," dedi avukat Ahmed.

5.
İNATÇI GÜMRÜK MÜDÜRÜ VE GÜÇ DENGESİ

Avukat Ahmed, Uğur'un babasını aradı, olanları tüm teferruatıyla anlattı.

Uğur'un babası önce okkalı bir küfür bastı. "Soyadımı taşımasa ne yapacağımı bilirim ben!" dedi öfkeyle. Sonra birden yumuşadı. "Torunlarıma kıyamam ama…" diye mırıldandı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben gereken yerleri arayacağım." dedi. "Sen de yanına git, söyle biraz akıl toplasın. Eşe oğlu eşek! Gözüme de görünmesin!"

Avukat Ahmed, gecenin o saatinde giyindi, dışarı çıktı ve havalimanına doğru yola koyuldu.

Bu arada, Uğur'un babası İçişleri Bakanı'nı aradı, ricacı oldu. Bakan, **Emniyet Genel Müdürü'nü**, Emniyet Genel Müdürü İstanbul Emniyet Müdürü'nü, o da **Havaalanı Emniyet Müdürü'nü** aradı.

"Bakan bizzat aradığına göre önemli biri olmalı." dedi Havaalanı Emniyet Müdürü. "Aman beni mahcup etmeyin."

Sonra hemen ofisine giderek, ekibine **VIP muamele** talimatını verdi. **"Ben de geliyorum,"** diyerek giyinip makamına geçti.

Uğur, yanındaki polisle birlikte müdürlük binasına varınca, kapıda, nöbetçi amir onları büyük bir nezaketle karşıladı. "Hoş geldiniz." dedi ve verilen rahatsızlıktan dolayı özür diledi. Ardından, Uğur'u doğruca **Emniyet Müdürü'nün odasına** aldılar.

"Emniyet Müdürümüz yolda, efendim." dedi amir.

"Bu arada siz de istirahat edin. Aç mısınız, tok musunuz? Çay, kahve ne ikram edelim?"

Uğur hafifçe gülümsedi. "Babam benim!" diye düşündü. "İnsanın babası oldu mu böyle olmalı. Yüzünü göremesem de nefesini ensemde hissetmek çok hoş."

"Sade bir kahve alayım." dedi sonra.

Tam o sırada kahveyle birlikte Avukat Ahmed ve Emniyet Müdürü odaya girdiler. Hoşbeş faslının ardından onlar da kendilerine birer kahve söylediler. Meğer ikisi de sade içiyormuş.

Uğur, olan biteni anlattı.

"Çantalarda ne var?" diye sordu Emniyet Müdürü.

"Sahi, çantalarda ne var, Uğur?" dedi avukat Ahmed.

"Devlet sırrı, ne olacak!" diye cevap verdi Uğur, umursamaz bir ifadeyle. "Tabii ki devlet sırrı var ama devlet sırrı hiç söylenir mi? Bu kimlik bize boşuna verilmedi. **Sır saklamayı bildiğimiz için verildi.**"

Avukat Ahmed, Uğur'un istihbarat kimliği hikâyesinin aslını biliyordu. Çantalarda **devlet sırrı olmadığının da farkındaydı.** Ama her doğru, her yerde söylenmezdi ki… Sustu bu yüzden.

Yine de içinden geçirdi: *Ne filmler çeviriyorsun Uğur, yine...*

Emniyet Müdürü, Uğur'un kimliğini iade etti. "Sorgulamaya gerek yok." dedi. "Bakan Bey bizzat teyit ettiğine göre…"

Sonra gözlerini çantasına dikti. "Ama çantanıza gümrük müdürü el koymuş gördüğüm kadarıyla. Tutanak düzenlemiş olması hoş değil tabii. Bakalım ne diyecek, bir görüşeyim onunla."

Telefonu kaldırdı, doğrudan Gümrük Müdürü'nü aradı. Durumu açıkladı ve **Bakan'ın bizzat devreye girdiğini, sorun istemediğini** belirtti.

O anda karşıdan sert bir ses yükseldi. "O, **Sen'in** Bakan'ın! **Benim Bakanım değil ki!**"

"Sen bana kimliğin sorgu sonucunu at hele." diye ekledi Gümrük Müdürü. "Kimlik gerçek mi, sahte mi?"

Emniyet Müdürü duraksadı. "Sorgulamadım." dedi dürüstçe. "Bakan Bey arayınca..."

"Ben anlamam." diye kestirip attı Gümrük Müdürü. "Ben şüphelendim bir kere."

Hem kimlik tespiti istiyorum hem de çantaları açtırmadan vermem" dedi Gümrük Müdürü.

"Çattık!" diye mırıldandı Emniyet Müdürü. "Gümrük Müdürünüz, Nuh diyor, peygamber demiyor!"

"Öyle biri değil aslında." diye ekledi. "Birbirimize nazımız geçerdi. Diğer arkadaşlarından biri onunla inatlaştı mı yoksa?"

Uğur omuz silkerek cevap verdi. "Ben biraz inatlaştım onunla. Onu normal bir vatandaş sandım. 'Nereden geliyorsun, çantanda ne var?' diye sorunca ben de 'Sen de kimsin?' diye çıkıştım adama."

Emniyet Müdürü başını iki yana salladı. "Neyse, belli ki takmış size. Benim de yapabileceğim başka bir şey yok. Ya Gümrük Bakanı onu aramalı ya da bu çantaların devlet sırrı taşıdığına dair istihbarattan resmi yazı almalısınız."

Avukat Ahmed, Uğur'un babasını tekrar aradı ve durumu rapor etti. Bu sefer Uğur'un babası küfür

savurmadı, derin bir nefes aldı ve *"La havle ve la kuvvete illa billah."* çekti.

"Şimdi bir de Gümrük Bakanı'na gebe kalacağım, öyle mi?" diye söylendi kendi kendine. Sonra başını iki yana sallayarak, "Bu çocuk bana bela mı ya?" dedi.

"Bela değil, bela değil. Torunlarınızın babası bu." dedi Ahmed sakin bir sesle.

Uğur'un babası saate baktı. Sabah ezanı vaktiydi, saat beşi geçmişti. Önce Gümrük Bakanı'na *'Arayabilir miyim?'* diye mesaj attı.

Birkaç dakika sonra cevap beklemesine gerek kalmadan Gümrük Bakanı'nın telefonu çaldı. Nezaket cümlelerinin ardından ricasını iletti.

Bakan Bey, "Hay hay, ne demek." dedi. "Hemen talimat veriyorum."

On beş dakika sonra Havaalanı Gümrük Müdürü'nün telefonu çaldı. Gümrük Bakanı'nın talimatı kendisine ulaştırılmıştı.

"Hay hay." dedi Gümrük Müdürü. "Bakan Bey'in yazılı emirleri bana ulaşınca derhal emri yerine getireceğim."

Bu sırada Emniyet Müdürü, Avukat Ahmed ve Uğur, çantalarını almak ve işlemleri tamamlamak için Gümrük Müdürü'nün odasına doğru yürüdüler.

"Bakan Bey sizi aradı mı?" diye sordu Emniyet Müdürü.

"Aradı, aradı." dedi Gümrük Müdürü. "Ama yazılı emir istedim. O yüzden, yazılı emir gelene kadar arkadaşlar ve çantaları benim misafirim."

“O zaman biz de bu arada havaalanı mescidinde namazımızı kılıp kahvaltımızı edebilir miyiz, Müdürüm?” diye sordu Avukat Ahmed.

“Pasaport ve çantalar burada kalmak kaydıyla, müsaade sizin.” dedi Gümrük Müdürü.

“Çantalar şifreli, **Samsonite**. Ya biriniz burada kalsın ya da hep beraber gidelim.” diye ekledi.

“Siz gidin, ben burada kalırım.” dedi Eren.

6.
EREN'İN HİKÂYESİ: ZİNCİRLERİNİ KOPARMAK YA DA BAĞLANMAK

Eren, Gümrük Müdürü ile birlikte çantaların yanında kalmıştı.

"Hadi Eren kardeş, çantalarda ne var, söyle de sana dokunmayayım." dedi Gümrük Müdürü. "Seni kaçak geçmeye çalışan biri olarak değil de, kırmızı koridora girip beyan etmek isteyen kişi gibi kabul edeyim. Üç kat ceza yemekten ve gümrük kaçakçılığı sebebiyle hapis yatmaktan kurtul."

"Sen nerelisin, Müdürüm?" diye sordu Eren.

"Rizeliyim," dedi Gümrük Müdürü.

"Aaa, müdürüm, ben de Trabzonluyum! Uşaklarda arkadaşlarını satmak var mıdır müdürüm?"

"Yoktur." dedi müdür.

"İyi o zaman. Teklifini duymazlıktan geleceğim."

"Duymazlıktan gelmesen ne olur ki?" dedi Müdür. "Yanlış bir şey mi teklif ettim ki?"

Eren gerindi, parmaklarını çıtlattı. Otuz altı yaşına rağmen hâlâ fit bir vücudu vardı. Başını eliyle sıvazladı, kafasını iki yana eğerek boynunu çıtlattı.

"Benim." dedi, "Of'lu bir dayım var, Müdürüm. Hâlâ da var. Tanır mısın, duydun mu?"

"Tanımam." dedi Müdür. "Duymadım da. Marifeti neymiş ki bu senin dayının?"

"Erken havlayan ya da görevini yapmayan köpekleri asmakla nam salmış. Ne zaman çiftliğine ziyarete gitsek,

illa ki bir asılmış köpek görürdük.”

“Dayı.” derdim, “Köpeklerin aklı yok ki. Onlara niye ceza kesiyorsun?”

“Köpeklik yapmak için akla ihtiyaç yok, yeğenim.” derdi. “Akıl olsa zaten köpeklik yapmaz.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” dedi Gümrük Müdürü.

“Dayımı anlatmak tehdit mi oldu şimdi, Müdürüm? Madem sohbet açtın, ben de sohbete renk katayım dedim. Dayımın namı aklıma geldi, onu anlattım. Hem zaten dayımı da tanımıyormuşsun, duymamışsın. Bir sorun olacağını sanmam. Ama bir gün olur da bir problemin olursa, dayımla tanışmak istersen, bak ben buradayım. Nasılsa tanıştık seninle,” dedi Eren, gözlerini müdürün gözlerinden ayırmadan.

“Ne iş yapıyorsun, Eren?” diye sordu Gümrük Müdürü. “Gâvur memleketinde ne işin var senin?”

“Zürih’te kuyumculuk yaparım, Müdürüm” dedi.

“Türkiye sana yetmedi mi de gâvur memleketine gittin?”

“Mecbur kaldım.”

“Seni kim mecbur etti? Dayını havale etseydin ya!”

“Ah, babam olmasaydı, ederdim.”

“Baban mı mecbur etti seni?”

“He ya.”

“Anlat o zaman hikâyeni. Bak, bu çok ilgimi çekti. Hikâyeni beğenirsem sana kıyak yapabilirim.”

“Kıyığını istemem, müdür. Ama yine de anlatayım.”

Gümrük Müdürü, telefonla iki kahve sipariş etti, yanına bir de simit. Sonra makam koltuğundan kalkıp Eren'in karşısındaki koltuğa oturdu. Simidi eliyle ikiye böldü, yarısını Eren'e uzattı.

"Bana bir de çay söylesen, müdürüm." dedi Eren.

Müdür, bir çay da söyledi.

Eren anlatmaya başladı:

"Babam matbaacıydı." dedi. "Firmalara etiket, kutu, broşür basar dururdu."

"Güzel iş." dedi Gümrük Müdürü.

"Bütün ömrüm o matbaada geçti. Tabii kardeşlerim de var. En büyüğü benim. Yirmi senedir bu şirketi, bu işi ben büyüttüm, ben bu hâle getirdim. Hatta bir de bir arazi alıp yirmi bin metrekarelik bir fabrika binası inşa ettirdim. Ama babamın adıyla. Haksızlık olmasın diye."

Babam, şirketin yarı hissesini bana devredecekti. Hep erteledi, hep erteledi. Bu arada ben de evlendim. Karı, çocuk olunca masraflar, istekler de bitmiyor.

Otuz altı yaşındayım. Babadan bu yaşta harçlık almak koyuyor insana be! Baktım, babamın hisselerini devretmeye niyeti yok. Eee, baba bu… Ata sonuçta. Dayıma havale edemem. Ben de ona karşı gelemem. Çıkmaza düştüm.Yirmi yıllık emek sonuçta… Baba katili mi olayım? Derken, bir kitapçıda bir kitap gördüm. Adı **"Kopar Zincirlerini Gül Sarı"** idi. Yazarı **Kırgız edebiyatçı Cengiz Aytmatov**. Aldım, okudum ve karar verdim.Ben de **Gül Sarı** gibi zincirlerimi koparacaktım. Çoluk çocuğumu aldım, bu memleketten göç ettim. **Zürih'e yerleştim** ve orada bir **kuyumcu dükkanı** açtım."

“Vay be! Hikâyenden çok etkilendim doğrusu.” dedi Gümrük Müdürü. “Hem büyük cesaret hem çok büyük fedakârlık. Seni tebrik ederim, Eren.”

Sonra gözlerini Eren’e dikerek devam etti:

“Bak, seni gerçekten çok sevdim. Teklifim sana değil, hepiniz için geçerli. **Yeşil Koridor’da sizi yakalamadım sayacağım.** Kendi rızanızla **Kırmızı Koridor’a gelip beyan etmiş gibi işlem yapacağım.** Arkadaşlarınla bir görüş, bu size kıyağım olsun.”

“Sağ ol, Müdürüm.” dedi Eren. “Bu teklif güzel ve edepli işte. Şimdi oldu bak!”

Gözünü saate dikti. “Güneşin doğmasına az kaldı. İzin verirsen ben de arkadaşlarıma gideyim. Hem namazımı kılayım hem de teklifini istişare edelim. Çantalar sana emanet.”

“Dur, dur!” dedi Gümrük Müdürü. “Çantaları emanet aldığımı bir tutanakla kayıt altına alalım, öyle git!”

Müdür bey teslim tutanağını düzenledi, imzalar atıldı. Eren de tutanağı alarak **mescide ve kahvaltıya giden arkadaşlarını bulmaya gitti.**

7.
Çantaların Sırrı: Açılmadan Anlatılamaz

Eren, önce havaalanının mescidine gitti ama arkadaşları orada yoktu.

Abdest aldı, namazını kıldı. Sonra Safa'yı telefonla aradı, kahvaltı ettikleri yeri öğrendi ve yanlarına gitti.

"Çantaları neden yalnız bıraktın, Eren?" diye sordular.

Eren, "Yalnız bırakmadım." dedi ve teslim tutanağını uzattı onlara.

"İyi bari." dediler. "Hadi sen de kahvaltını et, bizim artanlarla idare et."

"Ben zaten müdürle yarımşar simit yedim." dedi Eren.

"Sen Müdürle işi pişirmişsin anlaşılan." dedi Avukat Ahmed.

"Müdür Rize'li çıktı, hemşehrimiz yani. Hikâyemi dinleyince etkilendi sanırsam. Hem sağdan hem soldan çaktım adama."

"O da ne demek lan?" dedi Safa.

"Soldan dayımı anlattım, köpekleri nasıl astığını… Sağdan da babamla olan hikâyemi."

"Çok etkileyici," dedi Uğur. "Benim kimliğimden daha etkili olmuş anlaşılan. Böyle kabiliyetlerin vardı da neden önceden söylemedin, yavşak? Hiç kullanmasaydım şu kimliği!"

"Sahi, şu senin istihbarat kimliği olayı ne ya?" diye

sordu Palmetto Hasan. “Gerçekten istihbaratçı mısın?”

“Babamın kıyağı,” dedi Uğur omuz silkerek. “Fabrikadan dolayı verdiler. Alâkam yok istihbaratla. Babamın parasal gücü sebebiyle çevre işi. Baksanıza, gecenin üçünde, dördünde istediği bakana ulaşıp talimat göndertebiliyor.”

“Gümrük Müdürü çetin ceviz çıktı ama!” dedi Avukat Ahmed. “Kanunsuz emir olduğu için yazılı emir istedi. Bu yazılı emirin geleceğini de ben hiç mi hiç sanmıyorum.”

“Gelmesine de gerek yok.” dedi Eren.

“Nasıl?” dedi Uğur.

“Nasıl?” dedi Palmetto Hasan.

“Nasıl?” dedi Safa.

“Nasıl?” dedi Gökhan.

“Şu kaba kafamla!” dedi Eren, gülerek. “Hepiniz bu kafaya borçlusunuz.”

Uğur ayağa kalkıp Eren’in kafasına bir şaplak attı.

Diğerleri de aynısını yaptı.

Sadece Palmetto Hasan şaplak atmadı. Eren’i alnından öptü.

“Tebrik ederim.” dedi.

“Şimdi oldu işte.” dedi Eren. “Teklifi açıklıyorum o zaman. Kendi rızamızla Kırmızı Koridor’a gidip ‘Gümrüğe tabi eşyamız var’ diye beyan edeceğiz ve çantalarımızı yurda böyle sokacağız.”

“Harika!” dedi Ahmed. “Çok iyi bu. Hem cezadan hem de hapisten kurtarır sizi.”

Sonra gözlerini kısarak ekledi:

“Ama hâlâ söylemediniz, çantalarınızda ne var?”

Uğur, Safa, Hasan, Eren ve Gökhan birbirlerine baktılar. Gözleriyle *söyleyelim mi, söylemeyelim mi?* tereddüdünü yaşadılar.

Sonra boyunlarını büktüler.

Palmetto Hasan cevap verdi:

“Avukat Bey” dedi. “Çantalarımızda Avrupa’ya göç eden insanlarımızın acısı var, yüreği var, sevdası var, derdi var, sevinci var, umutları var, aşkı var. Var oğlu var işte…Bizim de utancımız, hırsımız, kazanma isteğimiz var. Bu yüzden ne sen sor ne de biz anlatalım. Bizim dilimiz varmaz anlatmaya. Çantalar açılınca ne olduğunu görürsün zaten. Anlatılmaz, ancak görülebilir.”

“Bravo!” dedi Uğur.

“Çok güzel ifade ettin.” dedi Eren.

“Harika tespit.” dedi Safa.

“Ben anlamadım.” dedi Gökhan.

“Ben de hiç anlamadım.” dedi Avukat Ahmet.

İstişare sonunda, Gümrük Müdürü’nün teklifinin kabul edilmesi yönünde oy birliğiyle karar verildi.

“Ama önce bakanlıktan yazılı emrin gelip gelmeyeceğini bekleyelim.” dedi Uğur.

Hep beraber Gümrük Müdürü’nün odasına gittiler.

Eren, Müdüre dönerek, “Tamam.” dedi. “Lâkin bakandan yazılı emri bekleyelim. O gelmezse dediğiniz gibi yapalım.”

“Boşuna bekliyorsunuz.” dedi Gümrük Müdürü.

“Böyle bir emir asla gelmeyecek, gelemez.”

Bir an duraksadı, sonra ekledi:

“Zira böyle bir emir kanunsuz olur. Böyle bir emir verirse ne bakanlığı kalır adamın ne de şeref ve haysiyeti. Asla gelmeyecek. Boşuna bekliyorsunuz.”

“Müdür Bey’e katılıyorum,” dedi Avukat Ahmed. “Bakan, kanunsuz bir emri asla imzalamaz.”

“Eee, o zaman boşuna beklemeyelim.” dedi Uğur.

“Beklemeyelim.” dedi Safa.

“Beklemeyelim.” dedi Hasan Bey.

“Tamam.” dedi Gökhan.

“İsabetli karar.” dedi Eren.

Herkes mutabık olunca Gümrük Müdürü, Avukat Ahmed’le özel olarak görüşmek istedi.

“Hadi Avukat Bey, gel şöyle dışarıda biraz sigara içelim.” dedi. “Hukuki prosedürü konuşalım seninle.”

Beraberce dışarı çıktılar. Müdür, sigarasını yaktı, Avukat Ahmed’e de ikram etti.

“Avukatım” dedi usulca. “Siz bu işleri bilirsiniz. Şimdi bu operasyonun **sakalını** hesaplamak lazım. Sen de kendi payını alabilirsin.”

Bir nefes çekti, dumanını havaya üfledi.

“Diyeceğim rakamın üstüne sen de kendi rakamını koy. Ben seni bilirim. **Onlarla beni asla muhatap etme.**”

Uğur’un babasını bilmeyen, tanımayan yoktu.

"İstediğim bedel onun için çekirdek parası bile değil. Bakanla çözemediğini benimle çözebilir."

Gözlerini Ahmed'e dikti.

"Bir görüş istersen. İçeri öyle girelim."

8.
YASAL İŞLEM BAŞLIYOR: ÇANTALARDA NE VAR?

Avukat Ahmed böyle bir teklifi hiç beklemiyordu. Nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi.

"İyisi mi, Uğur'un babasına sorayım." dedi içinden.

Gümrük Müdürü'nden biraz uzaklaşıp telefonunu çıkardı ve Uğur'un babasını aradı.

"Gümrük Bakanı burayı aramış." dedi hızlıca. "Ama buradaki Müdür tam bir çetin ceviz. Bakandan **yazılı emir** istemiş. Bakan da tabii ki **kanunsuz bir emir veremeyeceğini biliyor.** Bu yüzden, müdür bizden 'sakal' istiyor. '**Yoksa işlem yaparım'** diyor."

Uğur'un babası, önce derin bir nefes aldı. Sonra sert bir sesle konuştu:

"Vay namussuz, şeytan herif…! Söyle ona, hiç durmasın, işlem yapsın! Sonra da kendisine **yer beğensin!**"

Bir an durdu, sonra daha sert bir tonla ekledi:

"Ben bugüne kadar **rüşvete bulaşmamışım,** bugünden sonra mı bulaşacağım? Ne kendimi ne de o Müdür'ün ahiretini **berbat etmek istemem.** Ne istiyorsa, onu yapsın. **Son kararım bu, Avukat Bey.**"

Telefon kapandı.

Avukat Ahmed olduğu yerde kalakaldı.

"Nasıl olmuştu da ben, rüşvet pazarlığının aracısı konumuna düştüm?"

Ahmed'in işi **bu değildi ki!**

"Uğur'un babasını aramakla yanlış yaptım." diye düşündü. *"Hiç aramamalıydım. Gümrük M*üdürüyle iş birliği yapar gibi oldum. Gereksiz yere ortada kaldım. Çok yanlış yaptım, çok yanlış…»

Ama tecrübe **böyle kazanılıyordu** işte.

"Herhalde avukat olduğumu unuttum." diye geçirdi içinden. *"Uğur'un kankası gibi davrandım. Çözülsün istedim. Çünkü eğer işlem yapılırsa sonuçları çok ağır olabilir."*

Tabii ki çantalarda **tam olarak ne olduğunu** bilmiyordu. Ama **maddi değeri yüksek şeyler** olduğu belliydi. Ve söylemekten çekindiklerine göre pek de **masum şeyler olmadığı** anlaşılıyordu.

Hem utanıyorlar **hem de aşk, sevda, umut** gibi şeylerden bahsediyorlardı.

"Gel de tahmin et, edebilirsen…"

Aşk, sevda, utanç… Ne zamandır çantalara sığar oldu ki?

Bilinmez bir bilmeceydi bu.

Tam o sırada Gümrük Müdürü sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırarak sordu:

"Büyük patron ne dedi, Avukat Bey?"

Ahmed gözlerini kaçırmadan cevap verdi:

"Uğur'la görüşmem lazım."

"Görüş o zaman." dedi Müdür, dumanını üfleyerek. "Ama uzatma fazla. Sen içeri gir, konuş onlarla. Ben de bu arada bir sigara daha içeyim."

Avukat Ahmed içeri girdi. Olan biteni anlattı.

“Vay şerefsiz!” dedi Palmetto Hasan.

“Yuh!” dedi Safa. “Onu dayıma havale etmek lazım.”

“Sakin olun.” dedi Uğur. “Top bizde.”

“Ben top oynamam.” dedi Gökhan.

Ahmed, ciddi bir yüz ifadesiyle konuştu:

“Eğer çantalarınızda **kaçak mal** varsa, çıkar amaçlı suç örgütü ve gümrük kaçakçılığı suçlamasıyla **ağır cezada yargılanırsınız.** Örgüt kabul edildiğiniz takdirde tutuklanma ihtimaliniz var. **Mallarınıza el konulur** ve **değerinin üç katı kadar idari para cezası alırsınız.** Ona göre karar verin. İşin şakası yok.”

Uğur derin bir nefes aldı. Sonra gülümseyerek konuştu:

“Öl de ölelim, Ahmed!”

Ahmed başını salladı. “Daha fazla kimse korkutamazdı bizi, Ahmed. Seni tanımasam, Müdürle beraber iş yaptığını düşüneceğim!”

“Benden zırnık çıkmaz.” dedi Ahmed.

“Olsa verirdim ama yok ki!”

“Bende de yok.” dedi Safa.

Gökhan her iki cebini ters yüz etti. “Kuruşum yok.”

“Bende yedi yüz avro var.” dedi Palmetto Hasan. “Vade yapsın!”

Uğur düşündü, sonra başını Eren’e çevirdi.

“Eren, müdürle sen görüş. Belki köpekleri asan dayın işe yarar, ikna edersin onu.”

“Haklısın.” dedi Eren. “Tamam, ben görüşüyorum.”

Eren dışarı çıktı. Müdür sigarasının sonuna gelmişti, yanına gitti.

"Müdür Bey" dedi Eren, "Bak biz hemşeriyiz. Bu kıyağını hayatta unutmayız. Hadi gel, Kırmızı Hat'a gidip bu işi bitirelim. Aha, 700 avro nakdim de var. Onunla da yemek yer, çoluğuna çocuğuna oyuncak alırsın."

Gümrük Müdürü "Oyuncak alırsın" lafını duyunca önce kızardı, bozardı, sonra da yüzü asıldı.

"Bu kadarı da fazla!" dedi sert bir sesle. "Bir de benimle dalga geçme. Bu kadar insanlık yeter!"

Hışımla odasına girdi. Hiç kimseye tek kelime etmeden telefonuna uzandı ve iki gümrük memurunu çağırdı.

"Bu şahısları Yeşil Hat'ta yakaladım." dedi. "Çantaları burada. Açtırın, bakın ve kaçak bir şey varsa yasal işlemi uygulayın."

Sonra Avukat Ahmed'e dönerek ekledi:

"Yapılacak işleme siz de nezaret edin isterseniz."

"Lütfen, memur arkadaşları takip edin."

Herkesin çantasını sahibine verdi. Hep beraber memurları takip edip muayene odasına geçtiler.

Tam bu sırada avukat olan oğlum, Ahmed, beni aradı.

Olan biteni teferruatıyla anlattı.

"Bir önerin olacak mı, baba?" dedi.

"Çantanın içindekileri bilmeden bir şey diyemem ki!" dedim. "Ancak ne yap yap, arama tutanaklarını tek tek yaptır. Örgüt suçlamasına fırsat vermesinler.

Bunu sağlarsan gerisi kolay. Bir şekilde hallederiz.

“Çantalar açılınca bana da haber ver. Çok merak ettim ben de. Valizlerde ne var ki bu kadar anlatmaktan çekiniyorlar?”

9.
BİR KUYUMCUNUN VİCDANI: MADDEDEN ANLAMA YOLCULUK

"Hasan Amca" dedi Avukat Ahmed. "Bak, artık çantalar açılıyor. Çantalarda neler var, bana anlatsana artık. Kaçış yolu yok, gördüğün gibi."

"Haklısın evlat." dedi Hasan. "Çantalarımızda altın takılar ve mücevherler var."

"E bunun aşkla, sevdayla, utançla ne alâkası var ki?"

Hasan, derin bir nefes aldı.

"Her bir altın takının, her bir mücevherin o kadar büyük bir hikâyesi var ki, Avukat Bey…"

Ahmed dikkat kesildi.

"Her biri gözyaşıyla sulanmış. Avrupa'ya gelecek ya da Avrupa'dan dönüş yolu arayan insanların hikâyeleri saklı bu takılarda. Hasta evladı için annesinin hatırası kolyesini satan anadan, eşini hapisten kurtarmak için avukat parasını tek taş yüzüğüyle ödeyen sevgiliye kadar...Aşk da var, sevda da var, ihanet de var bu takı ve mücevherlerde."

"Anladım." dedi Avukat Ahmed. "Manevi değerleri var bunların. Tamam da sizinle ne alâkası var? Siz niye utanıyorsunuz ki?"

Hasan gülümsedi.

"Biz hepimiz Zürih'te kuyumcuyuz. Ve her takıyı getirip bize satan insanların önce hikâyesini dinleriz. Kimdir, nedir? Çalıntı mal olmasın diye yaparız bunu. Eğer çalıntı olmadığına ikna olursak, satın alırız.Ama

işte... Hurda fiyatına.İşte utancımız burada başlar. Vicdanımız rahatsız olur. Takının taşıdığı manevi değeri yok sayarız. Üzerindeki maddi işçiliği de...Şöyle anlatayım: Bin avroya alınmış bir takıyı biz ortalama 200-250 avroya alırız. Bu fiyatı duyan insanların hayal kırıklıkları biner bu takıların üstüne. Sonuçta biz, bu alışverişten mutlu olmayız. Ve de bu yüzden bu takılara hurda muamelesi yapıp eritemeyiz."

Ahmet başını salladı.

"Peki, sonra?"

"Safa kardeşimiz bir yol buldu. Türkiye'de, Kapalıçarşı'da bu parçaları yarı fiyatına alan bir yer var. Onları eritmiyorlar. Hafif bakımdan geçirip tekrar satıyorlar. Biz de kazanıyoruz, onlar da kazanıyor. Ama... Sonuçta sıkıntıya düşmüş insanların sıkıntıları üzerinden kazandığımız bir para bu. Bu kazançtan utanıyoruz. Mutlu olamıyoruz işte."

"Şimdi anladım sebebini." dedi Avukat Ahmed. "Çok hassas bir bakış açısı. Maddeye yüklenen anlamı hiç böyle düşünmemiştim."

Sonra, birden aklına babası geldi.

"Avukat kimliğimin yanında, aynı zamanda yazar olan babamın bu bakış açısını çok ilgisini çekeceğini düşünüyorum. Ben ona bir haber vereyim, zaten benden haber bekliyordu."

Ahmed telefonunu çıkardı, numarayı tuşladı. Oğlum, ortağım, Avukat Ahmed beni aradı. Hasan Bey'in çantadaki takılarla ilgili verdiği bilgi çok ilgimi çekti.

"Gerçekten de çok önemli bir noktaya basmışlar." diye düşündüm.

Hasan Bey haklıydı. Maddeye yüklenen anlam ve hatıralar çok kıymetliydi.

Altının, pırlantanın maddi değeri bir ise…

Üzerine hatıra ve anlam binince değeri bazen ölçülemez, bazen de sonsuz olur.

**Yaşanmışlık, hatıra... O altını, o pırlantayı, o takıyı ebedileştirir.

Adeta takının canı, ruhu olur.

"Vay be!"

O anda fark ettim:

İnsanın bedeni de madde değil mi?

Peki insan ne zaman değer kazanıyor?

Ancak isim alıp, yaşanmışlıklar yaşayınca.

Hiç böyle düşünmemiştim.

Sonra geçmişe gittim.

Yaşım 16 ya da 17'ydi.

Akın Gazetesi'nin sahibi, rahmetli Asım Haliloğlu gazetede yazdığım yazılarla ilgili bir gün evimize gelmiş ve bana zarf içinde para vermişti.

"Bu senin telif ücretin." demişti.

Ben de o parayla kuyumcuya gitmiş, sevgilime altın bir kolye almıştım…

Fotoğraf kolyesi, kitap gibi açılabilen bir kolyeydi. Sevgilim de içine kendisinin ve benim fotoğraflarımızı yerleştirmişti. Evleneceğimiz güne kadar boynunda taşıdı. Evlendikten sonra da mücevher kutusunda sakladı.

Ta ki büyük kızım Ayşegül evlenene kadar...

Annesi, o kolyeyi O'na verdi.

Altının değeri bir birim olsa da, o kolyeye yüklenmiş sevdanın, aşkın değerini kim ölçebilir ve verebilir ki?

"Oğlum, oradaki işiniz bitince onları bana getir. Allah'ın izniyle bu başlarına gelen sıkıntıyı hayra dönüştürecek bir formül aklıma geldi. Söyle onlara, hiç korkmasınlar. Onları da, takılarını da kurtarıp onlara geri vereceğim, nasipse. Hem de avukatlık parasını şimdi almayacağım. Kazanırsak bakarız o zaman."

"Baba, emin misin? Suçüstü işlemi yapılıyor. Kıvıracak, kurtaracak bir taraf yok gibi."

"Eminim oğlum. Sen dediğimi yap. Tutanakla beraber getir Onları bana."

"Peki, babam."

Avukat Ahmed, Palmetto Hasan'a, Gökhan'a, Safa'ya, Uğur'a ve Eren'e müjdeyi verdi.

"Baban dediğini yapar mı?" diye sordu Palmetto Hasan.

"Babasının sözü senettir." dedi Uğur. "Ben tanırım onu. Bir bildiği vardır şüphesiz."

"O zaman çok iyi yırttık desene!" dedi Gökhan.

"Köpek Hasan Dayıma iş düşmeyecek desene!" dedi Eren, gülümseyerek.

"Babanın bu işi beleş yapması ilgimi çok çekti." dedi Safa.

Bu sırada çantalar tek tek açıldı. İçleri mücevher ve takılarla doluydu.

"Bunlarla tek tek uğraşamayız." dedi memur.

Takıları tartıp mühürlü poşetlere koydular. Darphaneye gönderilip raporlanacaktı.

El koyma tutanakları düzenlendi. Avukat Ahmed'in müdahalesiyle herkese ayrı ayrı tutanak düzenlendi. Böylece örgüt suçu bertaraf edildi.

Pasaportlar iade edildi.

Ancak gümrükçüler, Samsonite çantalara da el koydu.

10.
Altın ve İnsan: İşlenmiş Madde ve Ruhun Yolculuğu

Ahmed ile kaçakçı müvekkillerimiz gelmeden önce dersime çalışmalıydım.

Büyük bir laf etmiştim. Oysa atalarımız "Büyük lokma ye ama büyük laf söyleme." demişti. Normalde böyle büyük sözler söylemem. Peki, neden ağzımdan öyle bir söz çıktı?

Suçüstü yapılan bir olayı çözecek, suçüstü olmaktan çıkaracak, el konulan takı ve mücevherleri iade ettirecek, kesilecek idari para cezalarını iptal ettirecek, hatta bir de devletten bu kanunsuz işlem nedeniyle yüklü bir tazminat aldıracaktım. Kafamdaki plan buydu.

Önce yasal düzenlemelere bakmalıydım.

Kaçakçılıkla Mücadele Kanunu

Madde 53:

Kaçakçılıkla Mücadele Kanunu'nun ikinci maddesinin birinci fıkrasına aşağıdaki bent eklenmiştir:

Madde 3/1:

"Eşyayı gümrük işlemlerine tabi tutulmaksızın Türkiye'ye ithal eden kişi, bir yıldan beş yıla kadar hapis ve on bin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılır. Eşyanın gümrük kapıları dışından ülkeye sokulması hâlinde verilecek ceza üçte birinden yarısına kadar artırılır."

Meslek büyüğümüz, ceza hukuku uzmanı, konusunun otoritesi Prof. Dr. Ersan Şen'in *Altın İthalatı ve Ceza*

Sorumluluğu Esasları başlıklı makalesine de göz attım.

Türk Parasının Kıymetini Koruma Hakkındaki 32 sayılı Karar'ın ikinci maddesinin J bendi'ne göre altın üç gruba ayrılmıştı:

1. Standart işlenmemiş altın

2. Standart dışı işlenmemiş altın

3. İşlenmiş altın

Bizi ilgilendiren üçüncü grup, yani işlenmiş altındı. İşçilik uygulanarak ziynet eşyası veya süs eşyası hâline dönüştürülmüş altın.

Bu tanımda durdum, dikkatlice inceledim. Bir daha okudum.

Ortada altın madeni vardı. Bir usta onu alıyor, işliyor, emek sarf ediyor ve altının şeklini değiştirerek yeni bir form kazandırıyordu. Altın, ziynet veya süs eşyasına dönüşüyordu.

Tıpkı Rabbimizin bizi altından değil ama her türlü madeni bağrında barındıran topraktan şekillendirmesi gibi…

Adem'in yaratılışı Tevrat ve Kur'an-ı Kerim'de anlatılmaktadır.

Tevrat'ta, ilk insanın yaratılış şekli ve zamanı iki ayrı hikâyede farklı biçimlerde nakledilmektedir.

"Ruhban Metni" olarak adlandırılan birinci hikâyeye göre, insan yaratılışın altıncı gününde, diğer bütün varlıklardan sonra, Tanrı'ya benzer bir surette, ilk defa erkek ve dişi olarak yaratılmıştır.

"Yahvist Metin" olarak adlandırılan ikinci hikâyede

ise önce erkeğin, daha sonra da onun kaburga kemiğinden kadının yaratıldığı anlatılır. İlk insan, bizzat Tanrı tarafından yerin toprağından yapılmıştır. Daha sonra burnuna hayat nefesi üflenerek canlı bir varlık olmuştur.

Tevrat tefsirlerinde ve apokrif kabul edilen kitaplarda, Adem'in yaratıldığı toprağın, kutsal yer olan Kudüs'teki Süleyman Mabedi'nin bulunduğu mahal ile dünyanın dört bir yanından alınan kırmızı, siyah ve beyaz toprak olduğu belirtilir.

Kur'an-ı Kerim'e göre ise Adem'in yaratılışı, diğer insanlarınki gibi değildir. Özellikle Âl-i İmrân Suresi'nin 59. ayetinde, "Allah nezdinde İsa'nın durumu, Adem'e benzer. Allah onu topraktan yarattı, sonra ona 'ol' dedi ve o da oldu." denilerek bu iki peygamberin yaratılışındaki olağanüstü duruma işaret edilmiştir.

Hz. Adem'in yaratıldığı madde, çeşitli ayetlerde farklı terimlerle ifade edilmektedir. Bu ayetlerde onun yaratılış sürecinin muhtelif şekillerde tasvir edildiğini belirterek bunları şöyle sıralayabiliriz: toprak, su, çamur, akışkan süzme çamur, yapışkan çamur, kurumuş çamur (salsal).

Kur'an'daki bu farklı ifadeler şu şekilde yorumlanmaktadır:

- Porselen gibi ses çıkaran kurumuş çamur
- Bir müddet suda kaldığından rengi siyahlaşmaya yüz tutmuş madde
- Kokusu değişmiş madde.

Bu ayetleri ve burada belirtilen ifadeleri, bir tür tekâmül anlayışı içinde yorumlama girişimleri olmuştur. Özellikle, "İnsanın üzerinden öyle uzun bir zaman geçti ki o vakit o, anılmaya değer bir şey bile değildi."

mealindeki ayetten, Hz. Adem'in yaratılışından bedensel ve ruhsal yönleriyle tam bir insan hâline gelmesine kadar uzun bir süreç geçtiği anlamı çıkarılabilir.

Nitekim, Abdullah bin Abbas'tan nakledilen bir rivayette, Adem'in çamur hâlinden başlayarak her yaratılış safhasında kırk yıl kaldığı belirtilmektedir. Ancak, bu rakamı kesin kabul etmek yerine, çokluğu ifade eden bir kinaye olarak görmek gerekir.

Ayrıca, göklerin, yerin ve içindeki varlıkların altı günde yaratıldığını bildiren ayetlerdeki "gün" tabirini "devir" olarak yorumlayan görüş daha makul görünmektedir. Eğer gerçek insanın düşünen bir nefs olduğu kabul edilirse, onun bu nefs veya ruhu kabul edebilecek seviyeye gelene kadar uzun bir gelişme devresi geçirdiğini düşünmek mümkündür.

İslami kaynaklarda, Hz. Adem'in yaratıldığı toprağın nereden alındığına ve mahiyetine dair bazı rivayetler de bulunmaktadır.

Bir rivayete göre, Allah, Adem'in yaratılacağı toprağı getirmesi için önce Cebrail'i yeryüzüne göndermiştir. Ancak, yeryüzü, kendisinden toprak alınmasına müsaade etmemiştir.

Bunun üzerine Mikail görevlendirilmiş, o da başaramayınca, bu defa ölüm meleği (Azrail) görevlendirilmiştir. Ölüm meleği, toprağı almayı başarmıştır.

Bu meleğin, yeryüzünün çeşitli bölgelerinden aldığı kırmızı, beyaz ve siyah toprak örneklerini birbirine karıştırdığı, daha sonra göğe çıkararak bu toprağa su kattığı ve onu yapışkan çamur hâline getirdiği rivayet edilir.

Çamur siyahlaşıp kokmaya başlayınca, Allah, bu çamurdan Adem'i yaratmıştır.

Bazı diğer rivayetlere göre ise Adem'in baş ve yüzü Kâbe toprağından, göğsü ve sırtı Beytülmakdis'ten, baldırları Yemen'den, bacakları Mısır'dan, ayakları Hicaz'dan, sağ eli Doğu'dan, sol eli ise Batı'dan alınan topraklardan yaratılmıştır.

11.
İNSAN İÇİN ALTIN, YARATICI İÇİN TOPRAK

İnsanlar için en kıymetli maden 'altın'. Yaratıcı için ise en kıymetli maden toprak.

İnsanı da topraktan en güzel şekilde yarattığına ve diğer her şeyi de yine topraktan var ettiğine göre, şüphesiz topraktan daha değerli bir şey olmaması lazım.

Aslında altın da topraktan çıkar. İnsanların altını topraktan farklı bir şeymiş gibi algılamaları da yanlış olabilir. Neyse, bizim konumuz toprağın veya altının üzerine katılan sanatın, ustalığın, becerinin ve yaşanmışlıkların değeri ve akıbeti.

Gümrükte yakalanan takı ve mücevherlerin yalnızca ham madde olarak altının değeriyle sınırlı kalmadığını, çok daha büyük bir kıymet taşıdıklarını düşünüyorum.

Sanatçıların ve ustaların altına verdiği şekil gibi, Yaratıcı da toprağa şekil vererek bitkiler âlemini, hayvanlar âlemini ve en sonunda da en güzel şekilde, rahman suretli olarak insanı yaratmıştır.

Bu düşünce, bana gümrükte yakalanan takı ve mücevherlerin ruhunun, onları satan insanlarda kalmış olduğunu hatırlattı. Yaşadıkları sıkıntılar nedeniyle takılarını satmışlardı ama ruhlarını değil. O takılarla birlikte yaşadıkları tüm anlamları ve hatıraları da satmamış, yanlarında alıkoymuşlardı.

Sattıkları, sadece takının cesediydi.

Fakat bu cesedin üstünde sanatçısının ustalığı olduğu hâlde, alıcı kuyumcular bu sanatı görmüyor ve hurda muamelesi yapıyorlardı.

Bu da büyük bir kayıp ve bir çeşit israf demektir.

Bu düşüncem doğru olsa da, en güzel şekilde yaratılmış insan bedenini düşündüğümde, ruhu alınmış bir cesedin de hiç değerinin olmadığını fark ettim. İnsan öldüğünde, bedenine kimse para vermezdi ve toprak altına gömülürdü. Cesedin hurda bedeli bile yoktu.

Pardon… Organ mafyası için çok kıymetliydi tabii. Ama ancak tazeyken.

Yok, haksızlık etmeyeyim… Tabiatta israf yoktu.

Cesedi, toprak altında değerlendirmek için bekleyen sayısız canlı vardı.

Peki, insanlar neden altın da barındıran toprak yerine altına farklı bir değer veriyordu?

Oğlum Ahmed ve altın kaçakçılarımız gelmeden önce, bir de bu konuyu araştırayım bakalım. Neler bulacağım?

Altın, insanlık tarihinin en efsanevi madeni olarak her dönemde gücün simgesi olmuştur.

Bu kıymetli ve değerli madene atfedilen önemin en büyük sebebi, şüphesiz sahip olduğu parlaklık ve güçlü yapısal özellikleridir.

Ancak, altına atfedilen bu ihtişamlı değerin tek sebebi bu değildir. Aynı zamanda altın, sayısız efsanenin ve gizemli anlatının da konusudur.

Hemen her kültürde altına ilişkin birçok efsane bulunur.

- Mayalar için altın, Tanrı'nın gözyaşlarıdır.
- Antik Yunanlar için ise altın, mistik ve metafizik bir öneme sahiptir.

Tüm bunların yanı sıra altın, tarihin hemen her döneminde para olarak da kullanılmıştır.

Her kültürde biricik ve efsanevi bir öneme sahip olan bu element, diğer elementlerle etkileşime girme konusunda oldukça cömerttir.

- Kolay kolay ışıltısından taviz vermez
- Deforme olmaz
- Bozulmaya uğramaz

Tam da bu yüzden, altın gizli hazinelerin ve efsanevi hikâyelerin vazgeçilmez konusudur.

Altının tarih boyunca değerli olmasının birçok sebebi vardır. Sınırlı miktarda bulunması, bu sebeplerin başında gelir.

Altın, dünyada sınırlı sayıda ve maden hâlinde bulunur. Dolayısıyla onu çıkarmak için madencilik faaliyetleri yürütülmelidir.

Sınırlı olması, altını çok daha değerli kılar.

Aynı zamanda altın, oldukça dayanıklı bir elementtir. Zamana bağlı olarak oksitlenmez, bozulmaz, çürümez ya da paslanmaz. Bu da, günümüzden on binlerce yıl önce çıkarılan altının dahi hâlâ aramızda olduğunu gösterir.

Altını bu denli değerli kılan bir diğer özelliği ise evrensel anlamda kabul görmesi ve değerinin büyük oranda stabil kalmasıdır.

Altın, kültürlerden ve devletlerden bağımsız olarak, tarihin hemen her döneminde dünyanın farklı noktalarında değeri kabul gören bir elementtir.

Tarih sahnesinde birçok kültürün altını süs eşyası,

mücevher, takı ya da para birimi olarak kullandığını görmek mümkündür.

Ayrıca, ekonomik kriz anlarında da değerini koruyan altın, dünyanın her noktasında ekonomik kalkınma imkânı sunar.

Altının tarihine baktığımızda, gizli hazineler, efsaneler ve mitolojik anlatımlarla günümüze dek uzanmış birçok hikâye ile karşılaşırız.

Bu muhteşem ışıltıya sahip element, farklı kültürlerde mitler aracılığıyla bir cazibe ikonu hâline dönüşmüştür.

Altın hakkında bilinmeyen gizemlerden biri, onun Dünya'da oluşmadığına dair düşüncelerdir.

Günümüzde bile tartışılan bu konu hakkında bazı bilim insanları, altının evrenin oluşum sürecinde ortaya çıkan nükleer reaksiyonlara bağlı olarak oluştuğunu savunur.

Her ne kadar bu düşünce kesin olarak kanıtlanmamış olsa da, uzayda bulunan göktaşlarında altına rastlanması, bu iddiayı destekleyen unsurlardan biridir.

Altınla ilgili bilinmeyen bir diğer gizem ise, geçmişte açılan altın madenlerinde yaşanan esrarengiz olaylardır.

Günümüzde keşfedilen ve geçmişte açıldığı bilinen bazı altın madenleri, herhangi bir sebebe bağlı olmaksızın terk edilmiş hâlde bulunmuştur.

Bu madenlerle ilgili araştırmalar sürse de, çalışmaların neden ve hangi şartlara bağlı olarak durdurulduğunu kesin olarak kanıtlamak neredeyse imkânsızdır.

Altın, tüm fiziki değerinin yanı sıra, tarih boyunca sanatçılar için de eşsiz bir ilham kaynağı olmuştur.

Rönesans dönemi de dâhil olmak üzere, hemen her dönemde sanatçılar, sanat eserlerinde altına yer vermiştir.

Ayrıca, İslam dünyasında sanatçılar için de altın, oldukça önemli bir malzeme olmuştur.

Özellikle geleneksel süsleme sanatlarında, geniş bir yelpazede kullanılmıştır.

12.
ALTIN, MİTOLOJİ VE SONSUZLUK BAĞI

Devam edelim bakalım…

Altının, mitolojik hikâyeler üzerindeki etkisine ve bu hikâyelerin altın takılara nasıl yansıdığına bir bakalım.

Mitolojik hikâyeler, insanların doğa olaylarını, evrenin yaratılışını, tanrıları ve kahramanların maceralarını anlamlandırmak için oluşturdukları anlatılardır. Bu anlatılar, insanların hayal gücünü, inançlarını, değerlerini ve kültürel miraslarını yansıtır.

Altın takılar ise insanların süslenme, kendini ifade etme, statü gösterme, aidiyet duygusu oluşturma, korunma, bereket ve bolluk çağırma gibi amaçlarla kullandıkları aksesuarlardır. Hem estetik hem de sembolik anlam taşırlar.

Mitolojik hikâyeler ve altın takılar arasındaki etkileşim iki yönlüdür.

Bir yandan mitolojik hikâyeler, altın takıların şekil, motif, renk, işleme ve kullanım biçimlerini etkiler.

Örneğin, Yunan mitolojisinde tanrıların ve kahramanların kullandığı altın eşyalar, altın takıların tasarımına ilham vermiştir.

- Zeus'un yıldırımı
- Apollo'nun liri
- Afrodit'in kuşağı
- Herakles'in aslan postu

- Medusa'nın başı
- Pandora'nın kutusu
- Demokles'in kılıcı
- Olimpos Dağı
- Minotauros ve labirenti
- Pegasus
- Feniks
- Sirenler
- Narkissos'un yansıması

gibi figürler, altın takılarda işlenen popüler motifler arasında yer alır. Bu takılar, mitolojik hikâyelerin anlamlarını, mesajlarını ve sembollerini taşır.

Diğer yandan, altın takılar da mitolojik hikâyelerin oluşumuna, gelişimine ve değişimine etki eder.

Bazı mitolojik anlatılarda altın takılar bir hikâyenin kaynağı, nedeni, sonucu veya önemli bir unsuru olarak yer alır.

Örneğin, Türk mitolojisinde altınla ilgili pek çok figür ve efsane vardır:

- Altın orman
- Altın dağ
- Altın elma
- Altın saçlı kız
- Altın boynuzlu geyik
- Altın post
- Altın yumurta
- Altın yüzük
- Altın kemer

- Altın kadeh
- Altın taç
- Altın kılıç
- Altın kalkan
- Altın yay
- Altın ok
- Altın çanak
- Altın testi
- Altın anahtar
- Altın zincir
- Altın yaprak
- Altın çiçek
- Altın kuş
- Altın balık
- Altın aslan
- Altın kurt
- Altın ejderha
- Altın at
- Altın köprü
- Altın şehir
- Altın saray
- Altın taht
- Altın kapı
- Altın kule
- Altın yıldız
- Altın ay
- Altın güneş
- Altın gökyüzü

- Altın toprak
- Altın tanrı
- Altın bilge
- Altın söz
- Altın öğüt
- Altın destan…

Bu ve benzeri altın nesneler, mitolojik hikâyelerde güç, zenginlik, güzellik, kutsallık, bereket, bolluk, mutluluk, aşk, zafer, ölümsüzlük, bilgelik ve sır gibi kavramları temsil eder.

Örneğin, Yunan mitolojisinde çok önemli bir figür olan Altın Post, Kral Aietes'in sahip olduğu uçan bir altın koçun postudur. Argonotlar, bu altın postu ele geçirmek için uzun ve tehlikeli bir yolculuğa çıkarlar. Altın Post, mitolojide bolluk, bereket ve kraliyet sembolü olarak görülür.

Bir başka örnek de Altın Elma'dır.

Bu hikâye, Yunan mitolojisinde Tanrıça Eris'in, Paris'in yargılaması için tanrıçalara attığı ve üzerinde "En Güzele" yazılı olan altın elmayla ilgilidir.

Bu elma yüzünden Troya Savaşı başlamıştır.

Altın elma, kıskançlık, rekabet ve güzelliğin sembolü olarak bilinir.

Altın saçlı kız, Türk mitolojisinde Ergenekon Destanı'nda anlatılan, Türklerin atası olan bir kızdır.

Altın saçlarıyla gökyüzünü aydınlatır ve Türklerin, demir dağları eriterek kurtulmasına yardım eder.

Altın saçlı kız, özgürlüğün, ışığın ve Türklüğün sembolüdür.

Altın yüzük, İskandinav mitolojisinde Tanrı Odin'in sahip olduğu ve her dokuz günde bir kendisi kadar altın yüzük üreten bir yüzüktür.

Bu yüzük, tanrılar ve devler arasında savaşlara sebep olmuştur.

Altın yüzük, zenginlik, güç ve açgözlülüğün sembolü olarak görülür.

Fark ettiniz değil mi?

Takılar resmen ruh taşıyor.

Sanat ve yaşanmışlık iç içe, el ele.

Evet, beden ile altın arasında bir bağ var.

Ve çok önemli bir bağ…

Ancak, altın ile bedenin sanat ve yaşanmışlık bağı koparıldığında,

- Altının da
- Bedenin de değeri çok düşüyor.

Ve sanki sanat ve yaşanmışlık da yok olup gidiyor.

Ama öyle olmuyor…

Dağılıyor.

Hayır, hayır!

Bu üç unsur, altın, beden ve yaşanmışlık birbirinden koparılmamalı.

Dağılınca herkesin ve her şeyin değersizleştiği görüldü, değil mi?

Yaratıcı Rabbim, kendi suretinde yarattığı, şekil verdiği insan bedeninin çürümesine, kendi sanatının ve ustalığının yok olmasına izin verir mi?

Böyle bir şey mümkün mü?

Diyelim ki kendi sanatını önemsemedi…

Peki, var ettiği cesedin, cesetlerin yaşanmışlıkları, aşkları, sevdaları, acıları, dostlukları, evlatları, anaları, babaları ne olacak?

Onlar da mı yok olacak?

Adil olan Allah, hiç böyle bir şeyin olmasına izin verebilir mi?

Veya kendi var ettiklerini yok eder mi?

Hâşâ ve kellâ.

Bu hikâye, sonsuzluk diyarında devam edecek.

Dünya uykusundan uyanınca, ahiretteki maceramız başlayacak.

Anladım, Rabbim… Anladım.

Ben de bu yakalanan takı ve mücevherlerin hurdaya gitmesine mani olmalı ve bu takıları meydana getiren manevi değerlerin korunmasını sağlamalıyım.

Gayret benden, yardım senden Allah'ım…

13.
GÜMRÜK MÜDÜRÜNE KARŞI: ALTINLARI GERİ ALMANIN PLANI

Beş kişilik kaçakçı ekibi karşımdaydı.

Uğur'un dışında diğerlerini tanımıyordum. Fakat her biri bana çok tanıdık, çok sıcak geldi.

Palmetto Hasan, grubun başındaki abi gibiydi.

"Geçmiş olsun hepinize." dedim. "Kısmetiniz varmış."

"Ne kısmeti abi?" dedi Safa. "Bütün sermayeye el koydular!"

"Beş buçuk kilo altın gitti!" diye ekledi Gökhan.

"Bunları geri alamazsan biz biteriz." dedi Eren, endişeyle.

Palmetto Hasan derin bir nefes aldı. "Hasbunallah."

"Çok merak ettik, Abdurrahim Amca." dedi Uğur. "Altınlarımızı gerçekten nasıl geri almayı düşünüyorsunuz?"

"Sadece altınlarınızı geri almayacağız, Uğur." dedim. "Bir de size kanunsuz muamele yapıldığı için devletten büyük tazminat alacağız."

Hepsi şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Maddi ve manevi zararlarınızı tazmin etmek zorunda devlet. Tabir caizse, devlet size ödeyeceği tazminatı, bu haksız işlemi yapan memuruna rücu edip ondan alacak."

"Yani" dedim, hafifçe gülümseyerek, "Gümrük Müdürü'nün başı fena hâlde belaya girecek."

“Tamam da bu nasıl olacak, Avukat Bey?” diye sordu Safa. “Biraz aydınlatsanız bizi?”

“Olur tabii” dedim. “Ama önce sizden birkaç şey öğrenmem lazım.”

“İsviçre’den geldiniz, değil mi?”

“Evet” dediler hep bir ağızdan.

“Bu altınları kimden satın aldığınıza dair kayıtlar ve hikâyeler sizde var mı?”

“Evet, var.” dediler.

“Orası İsviçre, Avukat Bey.” dedi Safa. “Kayıtsız, belgesiz işlem yapılamaz.”

“O zaman İsviçre’den bunları ihraç ederken gümrüğe beyan etmiş olmanız gerekiyor.”

“Beyan ettik tabii ki.” dedi Safa. “İşte, İsviçre Gümrük Müdürlüğü’nün resmi ihraç belgeleri.”

Önüme uzattığı evrakları inceledim. Hepsi resmi, mühürlü ve eksiksizdi.

“Hepinizde var mı bu belgeler?” diye sordum.

“Var, Avukat Bey.” dediler ve çantalarından çıkarıp belgelerini de bana verdiler.

“Çok güzel, harika!” dedim. “Hadi o zaman size havaalanında neler yaşadığınızı anlatayım. Olayın gelişimini bir de benden dinleyin bakalım, gerçekten neler yaşamışsınız?”

Herkes pür dikkat kesildi. Önlerine gelen çay ve kahvelere dokunmadan beni dinlemeye koyuldular.

Avukat oğlum Ahmed de, bütün detayları takip ediyordu.

"Siz" diye başladım, "Uçakla Zürih'ten İstanbul Atatürk Havalimanı'na geldiniz. Zürih'te kuyumcu dükkânlarınız var. Vatandaşlardan satın aldığınız ya da size emanet bırakılan ziynet eşyalarını Türkiye'de tamir ettirmek istiyorsunuz. Dahilde işleme rejimi uyarınca, İsviçre'den resmi olarak çıkardığınız bu takıları, Türkiye'de tamir ettirip geri götüreceksiniz.

Bu yüzden, Atatürk Havalimanı'na indiğinizde, mallarınızı beyan etmek için Kırmızı Koridor'u aradınız. Ancak gecenin üçünde, Yeşil Koridor herkesin önünde açık ve ortadayken, Kırmızı Koridor ortalıkta yoktu. Gümrüğe tabi eşyaları olanlar Kırmızı Koridor'daki gümrük memurlarına beyanda bulunurlar. Ama yok! Koca salonda tek bir resmi görevli var. O da Yeşil Koridor'un sonunda, çıkış kapısının yanında bekleyen gümrük muhafaza memuru. İşte siz Yeşil Koridor'a o yüzden girdiniz. Kırmızı Hatt'ın yerini sormak için. Ama işte tam bu sırada, Yeşil Hattın ortasında, sivil giyimli Gümrük Müdürü sizi durdurdu.

"Hemşerim, nereye?" diye sordu.

Siz de dediniz ki: "Gümrük muhafaza memuruna Kırmızı Hat nerede, onu soracağız."

"Yutmazlar bunu."

"Bu numara bana sökmez. Açın bakalım çantalarınızı! Siz Yeşil Hat'tasınız, kaçak çıkmaya çalışıyorsunuz."

Ve böylece, aleyhinize işlem başlattı.

Peki, neden biliyor musunuz?

Neden bu işlemi yaptırdı o Müdür?

Çünkü, yakalanan kaçak eşyanın değerinin yüzde yirmisi, yakalayan memura ödül olarak verilir.

Şimdi bir düşünün…

Altın miktarınızın değerini hesap edin.

Alacağı ikramiyeyi bir gözünüzde canlandırın.

Çok iyi para, değil mi?

Kim olsa etkilenir.

Sizi harcamaktan çekinmez.

Ve işte, mallarınıza el kondu.

Şimdi de Asliye Ceza Mahkemesi'nde hapis istemiyle yargılanacaksınız.

Bir de kaçakçılıktan dolayı, altınların bedelinin üç katı para cezasına çarptırılacaksınız.

Ve en sonunda, altınlarınız da devlet tarafından müsadere edilecek.

Böyle zulüm görülmemiş!

Ocağınıza resmen incir ağacı dikmeye kararlı bu Gümrük Müdürü!

İşte işin aslı budur beyler!

Anlattıklarımı ağızları açık dinlediler.

"Ben inandım! Aynen öyle oldu!" dedi Gökhan.

"Gerçekten öyle oldu!" dedi Safa.

"Demek ki öyle olmuş, ha?" dedi Eren.

"Ben size demiştim," dedi Uğur. "Abdurrahim Amcam şakaya gelmez!"

Palmetto Hasan derin bir nefes aldı.

"Hasbunallah ve ni'mel vekil."

Sonra başını iki yana salladı, iç çekerek ekledi:

"Yahu, bu plan şeytanın bile aklına gelmez!"

Ahmed, oğlum, beni dışarı çağırdı. Gittim.

-Babam, dedi.

-Ne yaptığının farkındasın, değil mi?

-Ne yapıyorum ki, oğlum? dedim.

-Babam, hakikati tersine çeviriyorsun. Daha ne yapacaksın?

-Ben aynı fikirde değilim, oğlum. Hakikatin tecellisini sağlamaya çalışıyorum. Yapılan zulmü durdurmaya çalışıyorum. Sevda yüklü takıların eritilmekten kurtulmasını sağlamaya çalışıyorum.

-Bir de senin okul arkadaşını ve arkadaşlarını batmaktan kurtarmaya çalışıyorum. Bunun neresi yanlış, anlamadım. Gümrük müdürü resmen senden sakal rüşvet istemedi mi, oğlum? Bakanın sözlü talimatını da takmadı, yazılı emir istemedi mi?

-Sen gitmesen, bir de bunları çeteye sokacak, tutuklatıp ağır cezada yargılatacaktı. Yahu oğlum, yok, yok... Doğru yoldayım ben.

-Benim pek aklıma yatmadı, baba. İçim yatışmadı nedense. Sen hep "Olmaz." demez misin?

-"Başkalarının yanlışı size örnek olmasın." demez misin? "Siz doğru yoldan ayrılmayın." demez misin? Bu yapacağın sanki buna uymuyor gibi.

-O söylediğim doğru, oğlum. Ama o kendimizle alâkalı. Biz avukatız, hâkim değiliz. Taraf da değiliz. Başkalarına yapılan haksızlığa dur demek görevimiz.

Kaldı ki hukuk sınırları içerisinde yapacağız ne yaparsak.

-Peki, baba. Ama dediklerini nasıl ispat edeceksin ki? Bunların yeşil koridora, kırmızı koridorun yerine sormak için girdiklerini nasıl ispat edeceksin? Hiç aklım almadı, baba. Sonunda insanın niyetini kim bilebilir ki? Dediğin kadar kolay olacağını ben düşünmüyorum.

-Haklısın, oğlum. Ama benim planım başka. Ben insanların niyetini tespit ettirmeyeceğim.

-Planın ne peki?

-Planım hakikati tespit ettirmek, oğlum. Mahkemeye hakikati tespit ettireceğim. Oradan da bunların gerçek niyeti ortaya çıkacak.

-Beni bile meraklandırdın, baba ya. Bilmece gibi konuşuyorsun.

-Merak etme, oğlum. Aramızda bu kadar fark olsun. Ben hep meseleleri kökten çözmeyi seviyorum. Sebebi ortadan kaldırırsan, sonuç da kendiliğinden ortadan kalkıyor.

-Unuttun mu? Hakkımda açılan hileli iflas davasına ne gittim ne de savunma verdim. Onun yerine ticaret mahkemesinden iflas kararını kaldırttım. Ortada iflas olmayınca, hileli iflas davası da kendiliğinden düştü.

-Biliyorum, baba, biliyorum. Aynı taktiği Demokritos'un davasındaki savunmanda da uyguladın. Atomu keşfeden Demokritos'un davasını düşürdün aynı metotla. Aile mirasını çarçur etmekle suçlanıyordu Demokritos. Davada savunma yapacağına, aile mirasını iade ettirdin. Miras iade edilince de ortada çarçur edilen miras suçu kalmadı. Güzel taktik. Bunu da çok güzel bir kitaba çevirdin. *Demokritos'un Avukatı* diye. Ama bu

olayda bunu nasıl yapacaksın? Aklım ermedi.

-Anlatırım, oğlum, anlatırım. Ama şimdi sırası değil. Hadi, müvekkillerimizi daha fazla bekletmeyelim.

Avukat oğlum Ahmed'le birlikte tekrar toplantı odasına girdik. Herkes şoktaydı; içeridekiler hâlâ kendilerine gelememişlerdi.

-Evet beyler, kendinize gelin. Unutmayın, insanın kanadı **gayretidir**. İnsanın kanadı **gayretidir**! Uyuma zamanı değil, işimiz çok. Ama biz önce sizinle anlaşmamızı yapalım. Yapalım ki sonradan aramızda sorun ya da ihtilaf çıkmasın.

Avukatlık ücret sözleşmesini hazırlatmıştım.

-Maddelerini okuyorum. Ekleme ya da çıkarma yapabilirsiniz. İyi dinleyin ha!

Avukatın Yükümlülükleri:

Avukat, İstanbul Atatürk Havalimanı'nda el konulan **5,5 kg altın takı ve ziynet eşyaları** ile ilgili oluşacak her türlü dava süreçlerini yakından takip edecek ve bu altınların sahiplerine iadesini sağlayacaktır. Ayrıca açılacak **ceza davalarından beraat alınmasını** ve verilecek **gümrük para cezalarının iptalini** sağlayacaktır.

Müvekkilin Yükümlülükleri:

• Avukatın talep edeceği her türlü evrak ve belgeyi sağlayacak

• Takı ve mücevherlerin kimden alındığına ve hikâyelerine dair not defterini avukata teslim edecek

• Davalar için gerekli **masraf avansını** peşin ve nakden ödeyecek.

Ücret:

Avukat, yükümlülüklerini yerine getirip **cezalardan beraat, gümrük cezalarının iptali ve el konulan takıların iadesini** sağladığında, **5 müvekkilin iş bitiminde müştereken takdir edecekleri ücret geçerli olacaktır**. Avukatın, takdir edilen bu bedele itiraz hakkı yoktur. Öyle ki, hiçbir ücret takdir edilmemesi durumunda bile avukatın ücret talep etme hakkı bulunmayacaktır. Devlet aleyhine açılacak **tazminat davasında** ise, alınacak **tazminat bedelinin yarısı** avukata **başarı primi** olarak verilecektir.

Gökhan, kağıdı dikkatlice inceledikten sonra kaşlarını kaldırıp gülerek,

-Teklife bak ya! Yeme de yanında yat vallahi, mübarek! dedi.

15.
KAÇAKÇILAR, AVUKAT VE PAMUK TARLASINDAKİ HİKMET

-Vallahi ben, babamın böyle bir ücret sözleşmesi yaptığını ne gördüm ne de duydum.

Ben de sizin gibi şaşkınım. Sebebini anlayamadım açıkçası. Ama herhalde vardır bir hikmeti.

-Avukat Bey, bizimle böyle bir sözleşme imzalamak istediğinizden emin misiniz?

-Tereddütsüz kabulümdür, tabii ki.

-Abdurrahim Amca, dedi Uğur, lütfen normal ücretinizi alın. Benim hatırıma bunu yapmayın. Sonuçta burası bir hayır kurumu değil.

-Koskoca avukata akıl vermeye utanmıyor musunuz? dedi Safa. İmzalayın, bakın işinize, hadi!

-Safa haklı, dedi Gökhan. Ben imzalıyorum.

-Bana söz düşmedi, dedi Eren.

Herkes, Avukatlık Ücret Sözleşmesi'ni imzaladı.

-Hadi şimdi gidip noterden vekâleti çıkaralım, dedi Avukat Ahmed.

Ayağa kalkmaya yeltendi yeni müvekkillerimiz.

-İşimiz daha bitmedi, dedim. Oturun, oturun hele. Lütfen.

Bizim bu ofiste bir geleneğimiz var. Gevşeyip rahatladığınıza göre, şimdi onu yapalım. Onun vakti geldi. Bakalım bana neler öğreteceksiniz.

Meraklı bakışlarla koltuklarına oturdular.

-Hadi bakalım, kimden başlayalım, siz bana onu söyleyin.

Herkes ekibin en yaşlısı Palmetto Hasan'ı gösterdi.

-Hasan Bey, dedim, bana 15 ile 650 arasında bir rakam söyleyin.

-333 olsun, dedi Hasan Bey.

"Varla Yokun Hikâyesi" kitabımı aldım. 333. sayfayı açtım.

-Bu hikâye senin, Hasan Bey, dedim. Bakalım bize ne öğreteceksin.

Pamuk

Gümülcine'den Fener'e doğru gidiyoruz arabayla. Vasil'in, belediyeden kiraladığı, Ege Denizi'ni tepeden kuşbakışı gören balık lokantasına gidiyoruz.

Ekonomik krizde tanışmıştık Vasil'le. Borcu vardı, bize ortaklık teklif etmişti. Ben de balık lokantası olan bir müvekkilimi getirmiş, tanıştırmıştım.

Lokantanın yarı hissesi için istediği parayı duyunca,

-Vasil Bey, dedim, yerin çok güzel, efsane. İstediğin para da çok az.

Bu paraya ortak alıp başını derde sokma. Sen çok iyi bir insansın, harika bir şefsin. Ben, tek başına üstesinden geleceğine inanıyorum. Gelemezsen sana borç vereyim ama ortak alma kimseyi, dedim.

Dinledi beni, ortak almaktan vazgeçti. Ve gerçekten, benden borç istemeksizin üstesinden geldi. Biraz zorlansa da borçlarını ödedi, işini devam ettirdi.

Her Yunanistan'a gelişimde Fener'e uğrar, Rabbimin

denizden bize gönderdiği hediyelerin tadına, Vasil'in yorumuyla bakar, beraberce hamdederiz Rabbimize.

Arabadan, yolun iki tarafındaki ağaçlara, çiçeklere bakıyorum. Zakkumlar, kırmızı renkli çiçekler açmış. İsimlerini bilmediğim çeşit çeşit ağaçlar bezemiş etrafı.

Önümdeki asfalt, bizim için döşenmiş bir halı gibi akıp gidiyor. Yol kenarında öbek öbek beyazlıklar dikkatimi çekiyor...

-Pamuk toplama mevsimi, baba, diyor oğlum Evren. Arabalarla taşınırken rüzgârın savurduğu pamuklar yol kenarlarında birikiyor. Dünyanın malı...

-Bildiğimiz pamuk mu? diyorum. Hani elbise ve gömlekleri yaptığımız pamuktan mı söz ediyoruz?

-Evet baba, o pamuk.

Kafam karışıyor. Pamuk, yün, keçi kılı... Hayvanlardan kırkılmıyor muydu? Pamuk hangi hayvanın kılı ya da tüyüydü?

Oğlum, yaşadığım tereddüdü anlamış gibi:

-Bak baba, önümüzde pamuk taşıyan bir kamyon var, dedi.

Yaklaştık, sollayıp geçtik kamyonu. Arkası tel kafesli bir kamyondu, içi pamuk doluydu. Kafes deliklerinden pamuk parçaları uçuşuyordu.

Portaloz yolundan Fener'e saptık. Sağ tarafımızda Boru Gölü vardı. Gölün üstünde çeşit çeşit kuşlar, özellikle de pembe flamingolar dikkat çekiyordu.

Yine de benim aklım pamuktaydı. Pamuk hangi hayvanındı? Yoksa kuş tüyü müydü?

Göl manzarası kayboldu. Yerine pamuk manzarası geldi. Her taraf bembeyaz pamuğa dönüşüyordu. Rüya mı görüyorum diye düşünürken, oğlumun sesini duydum:

-İşte baba, bak, bir pamuk tarlasından geçiyoruz!

-Dur, dedim oğlum, dur, dur çabuk!

Durduk. Arabadan indim, yürüdüm, pamuk tarlasına girdim.

Bitki sapının üzerindeki beyaz şeylere dokundum. Gerçekten pamuktu.

Diz çöktüm. Tutamadım kendimi. Hıçkıra hıçkıra, doya doya ağladım.

"Ey benim büyük Rabbim" dedim içimden. Sen nasıl bir güç, nasıl bir kudretsin! Toprağı domatese, salatalığa, patlıcana, elmaya, armuda, nara çevirmene alıştık. Ama toprağı pamuğa çevirmen çok olağanüstü. Demek ki sadece yiyeceklerimizi değil, giyeceklerimizi de sen veriyorsun bize. Giyeceklerimiz de senden bir hediye. Cömertliğinin, ikramının sınırı yok. Biz insanlar, bu ihsanın, bu ikramın altından nasıl kalkacağız?

-Baba, iyi misin? dedi oğlum. Elini omzuma koymuştu.

Nemli gözlerimle cevap verdim:

-Oğlum, giysilerimiz de Rabbimden bize hediyeymiş, dedim.

Baktım, Hasan Bey'in de gözleri nemlenmişti.

Bana sadece,

-Ben eskiden tekstilciydim, dedi.

16.
FİZİK, MATEMATİK VE SU: GERÇEKLİĞİN SIRRI

-Hadi bakalım, Eren. Sıra sende. Sen rakamını söyle.

-182 olsun, dedi Eren.

182. sayfayı açtım.

-Fizik bilimi çıktı sana. Bakalım fizik bilimi bize ne anlatacak?

Matematik bilimi bize gösterdi ki sadece *bir* var. Birin dışındaki tüm sayılar, birin katlarıdır.

"Bir de sıfır vardır." diyecektim ama biliyordum ki aslında sıfır yoktu. Yok olan, var olamaz ki! Yokun var olması, ancak var olana bağlanmasıyla mümkündü. Tek varlık olan *bir*e bağlanmasıyla.

Bir de haddini bilip doğru yerde durması, doğru taraftan bağlanması lazım.

Bir başka ifadeyle, yoktan, sıfırdan kurtulup varlığa ermenin yolu, bir'e itaat etmekten geçer.

Sıfır, varlık iddiasında bulunursa, bir'e itaat edip bağlanmazsa, ya da bir'in sol tarafında durmakta ısrar ederse ne olur?

Esamesi okunmaz. Değeri hep sıfır olarak kalır. Öteye geçemez.

Özetlersek, matematik bilimine göre sadece *bir* vardır. Ayrıca, bir de bir'e itaat eden sıfır.

Başka bir şey yoktur varlık namına.

Nitekim bilgisayar kodlama sisteminde de sadece bir ve sıfır kullanılır.

Peki, fizik bilimi ne der varlık-yokluk konusunda?

Şimdi de ona bakalım.

-Merak etmeyin, formül falan ezberletmeyeceğim size.

Sadece aklımızı kullanacak ve olan biteni bilimsel olarak yorumlayacağız birlikte.

Fizik deneyimimizi, herkesin bildiği, her yerde bulunan hayat kaynağımız su ile yapalım.

Aslında herkes, her an, her yerde bu deneyi görür, bilir, yapar.

Sadece aklını kullanıp, gördüğünü, bildiğini, yaptığını yorumlamaz.

Hepimiz yaparız aynı hatayı. Sürekli tekrarlanan bu deneyin bize bir şeyler anlatmak istediğini fark etmeyiz.

Ve tek sebebi de yeterince düşünmememizdir. Aklımızı doğru yerde kullanmamamızdır.

Akıl gerektirmeyen işlerde, yeme içme gibi işlerde, aklımızı pek kullanmayız.

Tıpkı treni izleyip, treni sorgulamadan otlamaya devam eden öküz gibi.

Oysa biz öküz değil, insanız.

Şimdi gözümüzün önünde cereyan eden o fizik deneyine bakalım.

Suyu ısıtıyoruz veya güneş ısıtıyor.

Su, gözümüzün önünde buharlaşıp yok oluyor.

-Doğru mu?

-Doğru.

Su vardı ama ısınınca ne oldu?

Yok oldu.

Yani ısı, suyu öldürdü, yok etti.

Peki, fizik bilimi ne diyor bu olaya?

-"Hayır," diyor fizik, "öyle değil!"

Sonra da şöyle açıklıyor konuyu:

"Su yok olmadı."

Yani "ölmedi."

Sadece şekil değiştirdi.

Görünmeyen su formuna, yani buhara dönüştü.

Uygun şartları bulduğunda tekrar görünür hâle dönüşecek.

Yeniden eski suretine bürünecek.

İçilir hâle gelecek.

Fizikçinin dediklerini kontrol edelim şimdi.

Bakalım doğru mu söylüyor?

Mutfaktaki kaynayan çaydanlıktan çıkan buhar, pencere camının soğukluğuyla buluşuyor ve buhar, anında tekrar suya dönüşüyor.

Damlaya damlaya camdan aşağı iniyor.

Aynı şekilde, denizlerden buharlaşan sular da gökyüzündeki bulutları oluşturuyor.

Sonra da uygun şartları bulduğunda suya dönüşüp

yağmur olarak yağıyor.

Demek ki, fizikçi bilim adamı doğru söylüyor. O, aslında hepimizin bildiği fakat akletmediğimizden yorumlayamadığımız olayları bilim adına açıklamış sadece.

Peki bu kadar yorum, bu kadar açıklama yeterli mi?

Su, bize başka şeyler de söylüyor olabilir mi?

Hadi gelin, kulak verelim ona. Bakalım bize ne haberleri var...

"Ey aklını pek az ya da yanlış yerlerde kullanan insanoğlu!"

"Sana apaçık gösteriyor ve her defasında yeniden ispat ediyorum!"

Fizikçi, bilim adamı da tasdik ediyor:

"Hiçbir şey yok olmuyor. Sadece şekil, suret değiştiriyor. Bir başka deyimle ölüm diye bir şey yok."

Ölüm dediğiniz şey, sadece şekil değiştirmekten ibaret.

Siz insanlar da zaten sürekli şekil değiştirmiyor musunuz?

Su, konuşmaya ve haberler vermeye devam ediyor:

"Bana bakın, kendinizi görün!"

"Beni var eden kudret, derelerde, denizlerde, yerlerde süründürdükten sonra, beni buhara çevirip gökyüzüne çıkarıp seyahat ettirmedi mi?"

"Sonra da ödül olarak beni kristalleştirip güzellik katmadı mı bana?"

“Kimi yerde kar, kimi yerde dolu, kimi yerde rahmet olarak yağdırmıyor mu yeryüzüne?”

“Sonra da beni meyveye, sebzeye, canlılara dönüştürmüyor mu?”

“Hatta bazen insan bile yapıyor!”

Fizikçiye sor isterseniz:

“Vücudunuzun %75’inin ben olduğumu söyleyecektir size.”

“Yani insan da sudur aslında.”

“Sizler benden yaratıldınız. Hepiniz sudan yaratıldınız.”

“Benim insan şekline bürünmüş hâlimsiniz.”

Ne yani?

“Şimdi ben sen miyim?” diyorum suya.

“Sen bensin, ben senim!” diyor.

“Hepimiz suyuz, öyle mi?” diyorum.

“Evet!” diyor.

Fizikçiye soruyorum bu kez:

-“Su doğru mu söylüyor?”

-“Yüzde yetmiş beş doğru” diyor. “Gerisini ben de bilmiyorum.”

İnceleyelim. Bakalım.

“Ya şu kafa... Şu kafa... Bakın!” dedi.

Avukat Ahmed, sudan olmuş bu kafa!

17.
YUMURTA NAMAZI

-Evet, Safa Bey. Sıra sana geldi.

-Sen söyle bakayım numaranı.

-33 olsun benim rakamım, dedi.

Kitabı açtım, 33. sayfaya baktım.

"Yumurta Namazı."

-Aa! "Yumurta Namazı" diye bir namaz mı var, Abdurrahim Amca? dedi Uğur.

-Hele bir dinleyelim bakalım, neymiş şu Yumurta Namazı?

Niyet eyledim, yumurta bulmak için iki rekât hacet namazı kılmaya.

Allahu Ekber!

Namaza durdum ama gülmemek için zor tutuyorum kendimi.

-Böyle namaz olur mu hiç?

Kafamdaki düşünceler bini bin para.

İyisi mi, ben size bunun hikâyesini baştan anlatayım...

Ta Pakistan'dan kalkmış gelmişlerdi.

Yedi kişiydiler.

En gençleri 20 yaşında ya var ya yoktu.

En yaşlıları 80 civarlarındaydı.

Yan yana durduklarında, insan hayatının yedi farklı evresi gibi görünüyorlardı.

Her biri, bir insanın çocukluk hariç her 10 yılına denk gelecek yaştaydı.

Onları birbirinden ayırmak zordu.

Zira hepsinin elbiseleri, giyimleri, kuşamları aynıydı.

Aynı tornadan çıkmış gibiydiler.

Birbirlerinin kopyasıydılar sanki.

Hepsi sakallıydı ve saç-bıyık kesimleri de aynıydı.

Sırtlarında gri renkli, etekli birer entari vardı.

Pantolonları ve ceketleri yoktu.

Başlarındaki takkeler bile birebir aynıydı.

İskeçe Müftüsü Mustafa Hilmi Efendi, bana dönüp:

-"Evlat," dedi, "Bunlar bizim misafirimiz. Dinimizin güzelliklerini tanıtmak, yaymak için gelmişler. Onları Tabakhane Camii'ne götür. Orada yatıp kalacaklar."

Sonra ekledi:

-"Dil problemleri olduğu için de seni görevlendiriyorum.

Onlara yardımcı ol. İhtiyaçlarını karşılamalarına yardım et.

Tamam mı? Hadi bakalım, göreyim seni. Bizi mahcup etme!"

-"Başüstüne, efendim." dedim.

Misafirleri aldım, camiye götürüp yerleştirdim.

Bende onların dili yok, onlarda benim dilim yok.

Tarzanca anlaşmaya çalışıyoruz.

Kırk yaşlarında olan adam, belli ki grubun sözcüsü ve aynı zamanda da lideriydi.

Adı Tarık'tı.

Caminin sol tarafını seçtiler yerleşmek için.

Kalacakları yeri büyük bir bez örtüyle böldüler.

Bir tarafa sırtlarında taşıdıkları yer yataklarını serdiler.

Diğer tarafı ise mutfak yaptılar.

Önce ikişer rekât namaz kıldılar.

-"Mescid namazıymış, sünnetmiş..."

Sonra da çok acayip, çok kokulu, garip yemekler pişirip yediler.

Bütün camiyi baharat kokuları sardı.

Çatal kaşık kullanmadılar.

Çorbayı bile elle yediler, içtiler.

Israrları karşısında dayanamadım.

Ben de oturdum sofralarına.

Ayıp olmasın diye onları taklit ettim.

Yemekleri hoşuma gitmese de, sevecen halleri beni etkiledi.

Sevdim onları.

Yarım yamalak Osmanlıcam ve Kur'an Arapçam ile Tebliğ Cemaati'nden olduklarını anladım.

Hayatlarında bir kere, bir yıllığına, dinimizi anlatmak için yola koyulup memleket memleket geziyorlarmış.

İnsanlara "emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker" yapıyorlarmış.

Yani, iyiliği emredip kötülükten alıkoyuyorlarmış.

Onun için de akşama onları meyhanelere götürmeliymişim.

Dediklerini yaptım.

Yatsı namazından sonra İskeçe'nin meyhanelerindeydik.

Yunanlı ve Türk meyhane müşterileri, bizi görünce şaşkın şaşkın bakıyordu.

Tarık, her gittiğimiz yerde, insanlara selam verdikten sonra, bir sandalyenin üstüne çıkıyor, ayetler, hadisler okuyor, Arapça nasihatler ediyordu.

Bırakın meyhanedekileri, ben bile ayet ve hadislerin dışında bir şey anlamıyordum.

Buna rağmen herkes pür dikkat onu dinliyordu.

İtiraz eden yoktu.

Kimse "Siz kimsiniz? Ne diyorsunuz? Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sormuyordu.

Hatta içlerinden bazıları, Tarık'ın konuşması bitince onu alkışlıyordu bile.

Bir ara dayanamayıp Tarık'a,

-"Kimse bir şey anlamıyor. Çabanız beyhude!" dedim.

Tarık, sakince gülümsedi:

-"Beyhude değil, evlat." dedi.

-"Bizim vazifemiz tebliğ, hidayet Allah'tandır. Biz vazifemizi yapalım, hidayete karışmayız."

-"Nice insanlara şahit olduk. Söylediklerimizden bir şey anlamasalar da, tavrımızdan, kıyafetimizden,

fedakârlığımızdan etkilendiler. Müslüman olanlar oldu bu sayede. Hidayet Allah'ın elindedir. Biz işimize bakalım."

Başka bir şey demedi.

Biz de işimize devam ettik.

Ertesi sabah benden yumurta istediler.

Bütün İskeçe'yi taradım.

Yumurta çoktu ama hepsi pişmiş ve boyanmıştı.

Renk renk yumurtalar.

Zira Yunanlı Hristiyanların Paskalya Yortusu vardı.

Biz onların yortusuna "Bocuk Bayramı" derdik.

Bize de boyanmış yumurtalarından verirler, tokuşturmamızı isterlerdi.

Biz de tokuştururduk. Kimin yumurtası kırılırsa, yumurtasını diğerine verirdi.

Çiğ yumurta bulamayınca, pişmiş ve rengârenk yumurtaları götürdüm.

Ama olmaz dediler.

-"Bunları yemek caiz değil. Sen bize çiğ yumurta bul!"

-"Yok" dedim. "Mümkün değil. Bütün yumurtaları Yunanlılar satın almış. Bulsaydım getirirdim zaten. Aramadığım yer kalmadı ki!"

Tarık, yanıma geldi.

Eğilip kulağıma fısıldadı:

-"Sen yumurta bulmak için namaz kıldın mı?" dedi.

-“Öyle bir namaz mı var?” dedim.

-“Var tabii!” dedi.

-“Hadi bakalım, hemen abdestini al, yumurta bulmak için iki rekât hacet namazı kıl. Göreceksin bak, bulacaksın. Hatta yumurta ayağına gelecek!”

İnanmadığım hâlde onu dinledim.

Dediğini yaptım.

Niyetimi de tam söylediği gibi ettim.

Allah affetsin ama namazım, namazdan başka her şeye benzedi.

Selam verdim.

Ayakkabılarımı giyip yumurta bulmak için ümitsizce caminin avlu kapısından adım attım ki…

“Fresca avga! Fresca avga!”

“Taze yumurta! Taze yumurta!”

diye bağıran satıcıyı duydum.

Safa, şaşkınlıkla başını iki yana salladı:

-“İnanılır gibi değil!” dedi.

Sonra gözlerini kısarak yüzüme baktı ve derin bir nefes aldı:

-“Şimdi anladım, Abdurrahim Bey.”

-“Şimdi anladım sizi… Sizi niye bulduğumuzu!”

18.
SÜLEYMAN DAĞI

-Sıra sana geldi, Gökhan. Sen söyle kardeşim, dedim.

-Abdurrahim Amca, 551 olsun, dedi.

551. sayfayı açtım.

-Sana da Süleyman Dağı çıktı, dedim.

Süleyman Dağı'nı Orta Doğu'da, Filistin'de ya da Mezopotamya'da aramayın boşuna.

UNESCO tarafından Dünya Mirası olarak ilan edilmiş olan bu dağ, Kırgızistan'ın Oş şehrindedir.

Özbekistan, Tacikistan ve Çin'e sınırdaştır.

Fergana Vadisi'ni kuşbakışı izleyebilirsiniz zirvesinden.

Ziyaretçisi çok olunca, zirveye kadar merdivenler yapılmış.

Yanında bildiğiniz korkuluklar var.

Neredeyse gece gündüz sürekli ziyaretçilerle dolup taşıyor.

Evlenemeyenler, eş arayanlar, hastalar, sakatlar, Tanrı'dan isteği olanlar...

Kâbe gibi ziyaret ediyorlar Süleyman Dağı'nı.

Hz. Süleyman'ı, Hz. Muhammed'i (S.A.V.) ve dağı aracı kılarak dualar ediyor, Rablerine yalvarıp yakarıyorlar.

İnanılan efsanelere göre Hz. Süleyman, emrindeki rüzgâra binmiş, gelip bu dağda konaklamış.

Ayak izi duruyormuş.

Daha sonra Hz. Muhammed (S.A.V.) de gelip konaklamış bu dağda.

Türkleri Müslüman yapmak için gönderdiği tüccarlar, teftiş için gelmiş.

Dağın yakınındaki Sahabe Köyü'nde, arkadaşlarının mezarları varmış.

Bu güzel insanlar, yaptıkları dürüst ticaret ve örnek alınacak ahlâklı yaşayışlarıyla, o zamanlar Şaman olan Türkleri etkilemişler.

Pek çok konuda benzeşiyormuş zaten bu iki din.

İslam, adeta Şamanizmin tasfiye edilmiş, yanlışlarından arındırılmış hâliymiş.

Bu yüzden Türkler kolayca İslam'ı tercih etmiş, Müslüman olmuşlar.

Kâbe ve Mekke çok uzak olunca da Süleyman Dağı'nı kutsallaştırmış, ziyaretgâh yapmışlar.

Oş şehri, Kırgızistan'ın İstanbul'u sayılabilir.

Hareketli, bereketli bir yerdir.

Bu yüzden, en çok satış fuarı tertip ettiğim mekân olmuştur orası.

Unutulmaz anılarla doludur benim için.

İzdihamın önüne geçemiyoruz.

Polisler çaresiz.

Çok kalabalık.

-Fuarı kapatmamızı istiyor yetkililer, dedi ortağım Umurzak Bey.

Oş'a yetmişten fazla firma sahibi patron getirmiştim.

Yüzden fazla tür ile mal gelmişti.

-Kapatmak olmaz dedim, Başka çare düşünelim.

"Rabbimiz elbette bize bir ilham verecek, bir çıkış gösterecektir."

Süleyman Dağı'nın etkisi var mıdır?

Ya da kabirlerde yatan Ashâb-ı Kirâm'ın fiilî duasından mıdır, bilmem...

Ama ilham, anında geliverdi.

-"Fuara girişi ücretli yapalım. Gelirini de yetimhaneye verelim!" dedim.

İşe yaradı.

İzdiham bitti, kontrol sağlandı.

Türkiye'den gelen patronlar çok mutluydu.

Çünkü, standlarının önünde sıraya girmiş olan alıcılara mallarını satıyor, aldıkları nakit paraları da çuvallara dolduruyorlardı.

Oş Valiliği, onların şerefine, geldikleri ertesi gün Kırgızların geleneksel cirit oyunlarını sergiledi.

Patronlardan da isteyenler ata bindi, oyuna katıldı.

Ayrıca şenlikler düzenlendi.

Yerli tüccarlarla yemekler yendi, sohbetler edildi, bağlantılar kuruldu.

Şaka gibiydi.

İş adamları, fuarla, İstanbul ve İstanbul fiyatlarını Oş'a taşımıştı.

Daha önce aracılar vasıtasıyla getirilen ve fahiş fiyatlarla satılan Türk malları, şimdi onda bir fiyatına halka sunuluyordu.

Kırgız Devleti de, fuar mallarından gümrük vergisi almıyordu.

Patronların yaşadığı tek sorun, sattıkları malların parasını saymaktı.

Çuvallardaki paraları bütün gece saydıkları hâlde bitiremiyor, bitap düşüyorlardı.

1500 sene önce buralara gelip Türklerin Müslüman olmasına vesile olan Ashâb-ı Kirâm ile fuara katılan iş adamları arasında bir paralellik kurdum nedense.

Her ikisi de bu topraklara insanların dinini değiştirmeye değil, onlara Müslümanca ticareti göstermeye gelmişlerdi.

Aslında tüm nimetlerin Yaratan'dan bir hediye olduğunu, kendilerinin ise sadece makûl bir hizmet bedeli aldıklarını göstermişlerdi.

Kırgızistan'da, aracıların getirdiği bir çikolata 10 TL.'ye satılırken, fuardaki tüccar, aynı malı 1 TL.'ye satıyordu.

Varın siz hayal edin, halk nezdinde oluşan itibarı, saygıyı, güveni.

Şimdi aklıma düştü…

O dönem, oralarda mafya oluşumları çok güçlüydü.

Ticaret onların elinde dönüyordu.

Benim fuarlarım, onların düzenini bozmuş olabilir miydi?

Yani, beni durdurmak için kalemimi kırmış olabilirler miydi?

Fakat…

Rabbim kalemimi kırmadıkça, onların planı gerçekleşmezdi.

Ve gerçekleşmedi.

Deniz Tekin… 25 yaşındaki ortağım Vedat Konuk…

Gaziantepli tüccar kardeşimin şehadetinde sorumluluğum olabilir mi?

Bilmiyorum.

Rabbimin sınırsız merhametine sığınıyorum.

-"Ne olur, onların ruhlarına birer Fatiha okuyalım. Rabbim, şefaatlerine nail eylesin bizleri."

-"Hadi hep beraber, bir Fatiha okuyalım, lütfen" dedim.

19.
PARAFİNİN GETİRDİĞİ KADER: BİR HAYATIN DÖNÜM NOKTASI

-Hadi Uğur kardeşim, sen söyle bakayım numaranı.

-85 olsun, Abdurrahim Amca, dedi. Bakalım bana ne çıkacak.

Kitabı açtım.

-Parafin çıktı sana.

Parafin.

Can güvenliğimizden endişeliydik.

Kıbrıs çıkartmasından sonra, Batı Trakya'da yaşadıklarımız bizi korkutmuştu.

Bazı kendini bilmezler, Kıbrıs'ın intikamını bizden almaya kalkışmıştı.

Bu yüzden babam, İskeçe'deki evimizi satıp Türkiye'ye göç etmiş, elindeki parayla da Esenler'de dört daireli küçük bir apartman satın almıştı.

Kendisine ve her çocuğuna birer daire düşüyordu.

Güzel olmuştu bizim için.

Kardeşim Abdülhalim de evlenince, keyfimize diyecek yoktu.

Ta ki o güne kadar…

Hayır, hayır!

Gelin-kaynana problemi değildi sorun.

Gelinlerin anamla geçimi süperdi.

Huzurumuzu bozan başka bir şey olmuştu.

O sabah kardeşim yanıma geldi ve şöyle dedi:

-Abi, ablam minibüse binip gitti.

Akşam eve geldiğimde eşime sordum:

-Sen bugün minibüsle nereye gittin?

-Ne minibüse bindim ne de bir yere gittim, dedi.

-Kardeşim yalan mı söylüyor? dedim.

-Evet, öyle dediyse yalan söylüyor, dedi.

Bir anlık öfkeyle elimi kaldırıp tokat attım eşime.

O da bunun üzerine, oğlumuz Evren'i alıp evden ayrıldı.

Anne babasına gitmişti.

Benden boşanmak istiyordu.

Kardeşimi sıkıştırdım. Olayı bir daha anlatmasını istedim.

Meğer, eşimi minibüsün içinde falan görmemiş.

Minibüslerin arasında görmüş.

Minibüsler gidince ve kardeşim de eşimi orada göremeyince, minibüse bindiğini tahmin etmiş.

Eyvahlar olsun!

Ben nasıl böyle büyük bir hata yapmıştım?

Hemen eşime gittim.

Önünde diz çöktüm.

Yalvar yakar af diledim.

-Olur. Ama ben babanın evine dönmem bir daha, dedi.

Bunun üzerine babam da bana:

-Bu evden gidersen seni evlatlıktan reddederim! dedi.

Kararımı verirken tereddüt etmedim.

Çünkü eşim haklıydı.

Böylece babamın evinden, yani aile apartmanımızdan ayrıldık.

Beşiktaş Balmumcu'da, Beko Apartmanı'nda kiraya çıktık.

Masraflar çok, hayat zordu.

Kurduğum işleri hep babamın üzerine yapmıştım.

Beni reddettiği için de onunla bir irtibatım yoktu.

Masrafları karşılamak için Dede Korkut Yayınevi'nde maaşlı işe başladım.

Beyaz Saray'da aldığım maaş, kiraya bile zor yetiyordu.

Memleketten gelen insanlara emlak komisyonculuğu da yaptım o ara.

Fakat olmuyordu.

Ne yapsam iki yakamı bir araya getiremiyordum.

Ufukta da bir çıkış, bir çözüm yolu görünmüyordu.

Bunalmıştım.

Eşimle oturduk, konuştuk, çözüm aradık beraber.

Mal sahibi, ödeyemediğimiz birikmiş kiralar yüzünden bizi tahliye ile tehdit ediyordu.

Eşime:

-"En iyisi sen oğlumuzu alıp babanın evine git, ben

de askere gideyim" dedim.

Mutabık kaldık. Yunan vatandaşı olduğum için, iki sene sürecek olan askerliğimi Yunan ordusunda yapacaktım. İstanbul'daki tek akrabam, dayım ve O'nun çocuklarıydı. Askere gideceğim için, onlara veda etmek istedim. İş yerlerine gittim. Mum atölyeleri vardı. Mum üretiyorlardı.

-Güle güle git, sağlıcakla gel, dedi dayımın oğlu Salih. Ama gitmeden önce bize bir iyilik yap ya!

-Nedir? dedim.

-Biz bu mum işinden çok iyi para kazanıyoruz. Ama bu aralar mumun hammaddesi olan parafini bulamıyoruz. Sadece kara borsada var.

Bu işin başında da senin tanıdığın insanlar var.

Tahtakale'deki Bakla Sağşen'i diyorum. Biliyorsun, sahipleri Rum.

Hatta sen onlarla röportaj yapmıştın.

Hadi git, bizim için onlardan 20 ton parafin al.

Bak, iki kalitesi var parafinin.

Birinci kaliteyi 50 TL.'den, ikinci kaliteyi 40 TL.'den alırım.

Nakit para öderim.

Hem belki böylece sana askerlik harçlığı çıkar, rahat edersin askerlikte" dedi.

Makuldü söyledikleri.

Gerçekten de bu iş benim için fırsat olabilirdi, askerlik harçlığım çıkabilirdi.

Bakla Sağşen'in sahibi Apostol'du.

Fakat Metin adını kullanıyordu.

Türkçesi müthişti.

Ona Yunan ordusunda asker olacağımı söyleyince, pek sevindi.

-Aslında şu aralar parafin satmıyoruz. Her gün fiyat değişiyor. Ambargo sebebiyle yeni mal da gelmiyor.

Ama sen istisnasın bizim için, diyerek 20 ton mal verdi bana.

Ayrıca, kilogram başına 10 TL. de iskonto yaptı.

-"Askerlik harçlığı olsun" dedi.

Aman Allah'ım!

Olabilir miydi böyle bir şey?

Elimde o işten kazandığım tam 200.000 TL. vardı!

O zamanlar Aksaray'da 3+1 dairenin fiyatı 175.000 TL.'ydi.

Son model Renault 12'nin o günkü fiyatı ise sadece 12.500 TL. idi.

Zaten hep secdede olan kalbimle, Rabbimin huzuruna kapaklandım.

-Biliyorum Allah'ım, biliyorum.

Bu ancak senin işin. Elhamdülillah.

İlmin adedince elhamdülillah Rabbim! dedim.

Tahmin ettiğiniz gibi…

Eşimle program değiştirdik.

Askere gitmekten vazgeçtim.

Artık ben, parafinin peşine düşmüştüm.

“Ya Abdurrahim Amca, benim yaşadıklarımı sen de yaşamışsın ya!” dedi Uğur.

20.
HAKİKATLE CİLVELEŞMEK: HAYATIN GÖRÜNMEYEN DİLİ

-Evet, şimdi vekâlet çıkarmak için notere gidebilirsiniz, dedim.

-Bu ne biçim bir hayat abi ya! dedi Palmetto Hasan.

-"Kırgızistan'dan Yunanistan'a, yumurta namazından parafine… Bilimi ihmal etmeden, mânâ ile yoğrulmuş bir ömür!"

Başını iki yana salladı.

-Benim hiç şüphem kalmadı. Bizi bu beladan kurtaracaksın, Allah'ın izniyle!

Tamam, yanlış yaptık, yakalandık.

Ama yakalanmasak, seninle tanışamayacak ve bu yaşanmış hikâyeleri dinleyemeyecektik.

Ben kendi hesabıma diyeyim, diye devam etti:

-Yiyeceklerimizin dışında, giydiğimiz elbiselerin de Allah'ın hediyesi ve ikramı olduğunu hiç düşünmemiştim. Kullarını Allah, pamuklara sarıp sarmalıyor. Düşünmediğim için farkına varamamışım.

Ben kendime amma diyeyim. Sonuç ne olursa olsun, ben razıyım başıma gelenden. Allah razı olsun, avukatım ya! dedi.

-İşte beyler, dedim. Ben avukatlık paramı iş bitince alırım demiştim. Hasan Bey ise şimdi peşin ödüyor, gördüğünüz gibi. Duası kabul olunur ve Allah benden razı olursa, köşeyi döndüğüm gündür işte!

-O zaman ben de paramı peşin ödeyeyim! dedi Safa.

Yumurta namazını bana öğrettiğiniz ya…Dünyalara bedel bu bilgi! Ne istiyorsam, hemen onun namazını kılacağım. İstediğimde, ayağıma gelecek! Müthiş bir şey bu. Allah razı olsun, avukatım. Bunun bedeli ödenemez sana.

Gökhan şaşkın bir ifadeyle başını salladı:

-Avukata bak ya! Koskoca Süleyman Dağı'nı ayağıma getirdi. Fuar işini aklıma soktu.

Sonra gözlerini kısıp sordu:

-Sahi, fuar işini düşündüğümü nereden bildiniz, avukatım?

-Ben bilmedim, Gökhan. Bilmem de mümkün değil.

-"Rakamı sen söyledin çünkü. Daha doğrusu, rakamı Sana Allah söyletti. Kitabın hangi sayfasında ne var, onu bilen sadece O. İhtiyacın olan sayfayı O söyletti sana.

O kadar.

Rabbin konuştu seninle yani, ben değil.

Allah, bütün kullarıyla cilveleşir daima.

Eşya ve hadiselerin diliyle konuşur bütün kullarıyla.

-Durun bakın, bu sabah yazdığım 'Güneş Nasihati'ni okuyayım size.

Güneş Nasihati

Cilveleşin.

Hakikatle cilveleşin.

Benim denizle cilveleştiğim gibi cilveleşin.

Parlak yüzeylerle oynaştığım gibi, oynaşın siz de hakikatle.

Siz oynaşmasanız da hakikat oynaşır sizinle. Cilveleşir sizinle.

Ele geçirir gibi olursunuz. Bakarsınız kaybolmuş.

Başını başka bir yerden çıkarmış.

Adına ne dersiniz bilmem.

Saklambaç mı? Körebe mi? Yoksa tecelli mi?

Tadına doyamazsınız.

Oynaşın, cilveleşin hakikatle!

"Of, of!" dedi Eren.

-"Bunları benim Oflu dayım da duymalı! Belki köpekleri asmaktan vazgeçer. Onu mutlaka sana getirmeliyim, avukatım.

Derin bir nefes aldı, sonra devam etti:

-Bana fizik bilimi nasip oldu. Fizik de matematik gibi. Bir olan Allah'ı anlatıp duruyormuş meğerse!

Demek ki fizik de, bilim de Allah'ın kitabıymış. Ve onlar da hep Allah'ı anlatıp duruyormuş ama biz farkında değiliz.

Uğur, gülerek Eren'in omzuna dokundu:

-Sizi Abdurrahim Amca'nızla ben tanıştırdım.

Sonra yüzüne bir ciddiyet oturdu:

-Ben de parafinden dersimi aldım. Diğer eşlerimi ve çocuklarımı ihmal etmemem gerekirmiş.

Bir an düşündü, ardından kaşlarını çattı:

-Ama Eren, Oflu dayını buraya getirmene kesinlikle karşıyım! Öyle garip akrabalarını buraya musallat edemezsin. Yoksa aramız bozulur!

Avukat Ahmed, sabırsızca araya girdi:

-Uğur kardeşim, notere geç kalıyoruz! Gitmemiz lazım.

Ellerini açtı, sabırsız bir ifadeyle ekledi:

-Lütfen ama!

-Hadi beyler, gidin, dedim ben de. Benim de biraz çalışmam lazım.

Son bir kez arkalarına baktım ve ekledim:

-Siz de unutmayın…

Sadece sonuçları değil, her işin sürecini de sevin!

21.
ALTINLARA EL KONULDU, AMA OYUN DAHA BİTMEDİ: DÂHİLDE İŞLEME REJİMİ KURTARICI OLABİLİR Mİ?

Oğlum Avukat Ahmed, altın kaçakçısı müvekkillerimizi aldı, notere götürdü.

Vekâlet çıkaracaklar.

Bu arada, ben de kafamdaki senaryoyu netleştirmek için...

...Dâhilde İşleme Rejimi'ne biraz çalışmam gerekiyor.

Müvekkillerimi kaçakçı statüsünden çıkaracak önemli saç ayaklarından biriydi bu.

Damadım kuyumcuydu ve o bana Kapalıçarşı'da, Dâhilde İşleme Belgesi'ne sahip birini mutlaka bulurdu.

Neyse…

Dâhilde İşleme Rejimi nedir, nasıldır?

Bunu siz de mi merak ettiniz?

Peki, o zaman beraberce bir bakalım, neymiş.

Benim aradığım konu, Gümrükte el konulan bu altın takıların aslında müvekkiller tarafından Türkiye'ye, Dâhilde İşleme Rejimi uyarınca tamir amaçlı getirilmiş olduklarını ispat etmekti.

Nitekim, bu altın takıların İsviçre'den çıkarken gümrük idaresine beyan edildiği ve resmen ihraç edildiklerine dair İsviçre makamlarının resmî evrakları elimdeydi.

Şimdi bu malların işlem görüp, yani tamir görecekleri yeri oluşturmam lazım ki senaryom tam olsun.

Dâhilde İşleme Rejimi belgesine sahip bir firmayla geçmişe yönelik bir iki yazışma, sözleşme düzenledim mi, senaryo cuk diye oturacaktı.

Resmî ruhsatlı İsviçre'deki kuyumcu, altın takıları tamir ettirip geri götürmek üzere, Türkiye'deki Dâhilde İşleme izni olan bir şirketle yazışmış, sözleşme yapmış ve bu nedenle bu takıları Türkiye'ye getirmiş.

Kaçakçılık yapma kastı ve niyeti asla yok.

Neden olsun ki?

Öyle olsaydı, İsviçre gümrüğünden de kaçak geçirir, beyan etmezdi.

Ayrıca sözleşme yapmışlar.

Bu sözleşmeyle, bu malların gideceği yerin adresi de belli.

Bana göre çok inandırıcı bir senaryo.

Bu belgeli bir durum.

Yeşil koridora girme sebebini de belgeli ispat ettim mi, bu iş tamam.

Neyse, şu Dâhilde İşleme Rejimi'ne bir daha bakayım bakalım.

Atladığım bir durum olmasın.

Globalleşen dünyada, hemen hemen tüm ülkeler Dünya Ticaret Örgütü'ne üye olmuş durumdadır.

Hatta birçok ülke, uluslararası ticaretin önündeki engelleri kaldırmak adına bulundukları coğrafi ve siyasi bölgelere göre birlikler veya paktlar oluşturmaktadır.

Öte yandan, bireysel bazda ise ülkeler ithalat bağımlılıklarını azaltmak için çeşitli gümrük önlemleri alarak yerli üretimleri teşvik etmektedir.

Bu iki uygulama arasında, ihracat yapmayı planlayan üreticiler, ithal etmek zorunda oldukları girdiler için gümrük maliyetleriyle boğuşmakta ve global piyasada fiyat rekabeti bakımından bazı engellerle karşılaşmaktadır.

Ülke yönetimleri, doğal olarak küresel pazarda yer sahibi olabilmek için kendi üreticisinin ihracat yapmasını teşvik edici uygulamalar yürürlüğe sokmaktadırlar.

Türkiye'de de idare, bu kapsamda ihracatçı firmaların faydalanabileceği Dâhilde İşleme Rejimi'ni oluşturmuştur.

Dâhilde İşleme Rejimi, kısaca, ihraç ürünleri üretmek için gerekli olan ve dışarıdan ithal edilen hammadde veya bileşenlerin, gümrük muafiyeti getiren bir ihracatı teşvik sistemidir.

İhracatçı işletmeler, bu rejim kapsamında ihraç edilmesi planlanan ürünlerin üretiminde kullanılacak olan hammadde, yardımcı madde, yarı mamul, mamul veya ambalaj malzemelerini, devlete ihracat taahhüdünde bulunmak şartıyla, çeşitli vergisel yüklerden muaf olarak ithal edebilirler.

Bununla beraber Dâhilde İşleme Rejimi uygulamasında, Maliye, vergi alacağını, şartlı muafiyet sistemi ve geri ödeme sistemi ile teminat almayı amaçlamıştır.

İhracat yapmayı düşünen işletmeler, ihraç edilmesi planlanan malların üretiminde kullanılacak olan hammadde, yardımcı madde, yarı mamul, mamul, ara mamul ve ambalaj malzemelerinin;

- Çeşitli vergisel yüklerden muaf olması
- Devlete ihracat taahhüdünde bulunmak şartıyla çeşitli kolaylıklardan ve teşviklerden yararlanabilmesi için düzenlenmiş bir sistemdir.

Dâhilde İşleme Rejimi'nin sağladığı avantajlar şunlardır:

- İthalatta gümrük ve eşdeğer vergi muafiyeti,
- Vergi ile diğer vergi, resim ve harç istisnası,
- Kaynak Kullanımı Destekleme Fonu (KKDF) istisnası,
- KDV'nin tecil-terkin sistemi çerçevesinde yurt içi alım gerçekleştirebilmesi,
- İhracat sayılan satış ve teslimlerde ithalatta da gümrük vergisi muafiyeti,
- Ticaret politikası önlemlerine tabi olmama.

Dâhilde İşleme Rejimi'nden faydalanmak isteyen kuruluşlar, bu kapsamda ithalat ve ihracatlarını mevzuata uygun şekilde gerçekleştirmelidirler.

Dâhilde İşleme İzin Belgesi'ne sahip kurumların, ihraç edecekleri ürünlerin imalinde kullanılacak maddelerin yurt içi alımlarında, KDV Kanunu kapsamında tecil-terkin sisteminden faydalanabileceği hüküm altına alınmıştır.

Dâhilde İşleme Rejimi kapsamında iki farklı uygulama mevcuttur:

1. Dâhilde İşleme İzin Belgesi:

○ İhraç amacıyla gümrük muafiyeti sağlayan, yurt dışı alımlara imkân tanıyan bir dış ticaret belgesidir.

2. Dâhilde İşleme İzni:

○ İhraç amacıyla gümrük muafiyetli ithalata imkân sağlayan ve gümrük idaresince verilen izindir.

İşte bu bana lazım!

Benim meselem ihracat falan değil.

Bana gereken Dâhilde İşleme İzni.

Dâhilde İşleme İzni Aşağıdaki Durumlarda Verilir:

• Temel tekstil hammaddeleri ile tekstil ve deri kimyasal maddeleri dışında kalan yardımcı maddelerin ithalatını müteakip, ihraç ürünlerinin elde edilmesinde kullanılması.

• Kıymetli maden ve taşların ithalatını müteakip, işlendikten sonra ihraç edilmek üzere işçiliğe tabi tutulması.

• Eşyanın korunması, görünüş ve satış kalitesinin iyileştirilmesi, yeniden dağıtım ve yeniden satış için hazırlanmasına yönelik işlemler.

• Eşyanın montajı, kurulması, diğer eşyayla birleşmesi, bir araya getirilmesi ve ihraç edilecek eşyanın tamamlanması dahil olmak üzere işçiliğe tabi tutulması.

• Eşyanın yenilenmesi ve düzenli hâle getirilmesi dâhil olmak üzere tamir edilmesi veya boyanması.

İşte, tam da bu lazım bana!

Hem de bakın, açık açık, net bir şekilde belirtilmiş:

• "Kıymetli maden ve taşların, eşyanın yenilenmesi ve düzenli hâle getirilmesi dâhil olmak üzere tamir edilmesi, boyanması."

Ya işte aradığım bu!

Kanunda bir boşluk yok.

Oh, elhamdülillah!

Bu iş tamam.

22.
SAFA'NIN HİKÂYESİ VE KAÇINILMAZ DÖNÜŞ

Oğlum Avukat Ahmed telefon etti.

-Vekâletler tamam, babam, dedi.

-Öğle yemeğini, buraya gelmişken Garaj Kebap'ta yedirsem onlara, ne dersin?

-Çok iyi olur, oğlum. Aferin, çok iyi düşünmüşsün.

-Sen de gelmek ister misin, baba?

-Yok, oğlum, ben biraz çalışıyorum.

Ahmed bir an duraksadı, sonra ekledi:

-Baba, Safa seninle özel görüşmek istiyor, gelebilir mi?

-Sormana gerek yok ki.

-Vekâletleri de O'nunla gönderiyorum, baba.

Noter ile Garaj Kebap ve ofisimizin mesafesi sadece 100 metreydi.

Biraz sonra Safa geldi.

-Hakkınızı helal edin. Benim özel başka bir sorunum var. Onu size danışmak istedim, dedi.

-Seni dinliyorum, Safa.

Bir an duraksadım, sonra ekledim:

-Ama önce sana bir sorum var. Daha önce kaçak getirdiğin, bu tür malları sattığın Kapalıçarşı'daki adamın telefonu var mı sende?

-Tabii ki.

-Bir arar mısın?

Safa, sebebini sormadan numarayı çevirdi.

-Bana ver, dedim.

Telefona geçip konuştum:

-Kardeşim, senin Dâhilde İşleme İzin Belgen var mı?

-Var abi, dedi. Neden sordunuz ki?

-Yüz yüze geldiğimizde anlatırım, dedim.

Görüşmeyi sonlandırdım, ardından Safa'ya döndüm.

-Evet, Safa kardeşim, seni dinliyorum.

Safa, bir bardak su istedi, getirdim. İçtikten sonra anlatmaya başladı:

-Abi, dedi, Ben falan holdingin hissedarlarından biriyim.

Nakliye, lojistik işlerinden tut da otel zincirlerine kadar envai çeşit işi var bu holdingin.

Ben, 15 senemi bu holdingin otel işlerini yürüterek geçirdim.

Lakin bir maaşın dışında başka bir bedel alamadım.

Aile şirketimiz bu bizim.

Şirketi kuran dedelerimiz ölünce, 150 tane mirasçısı kalmış.

Şirket olduğu için dağılmamış.

Ama mirasçı ortaklar anlaşamayınca da bir türlü kâr payı dağıtılamıyor.

Ben de bıktım.

Resmen benim için çalışması gereken holdinge, ben hizmetkâr olmuşum.

Çalışan durumuna düşmüşüm.

Huzur da hiç yok tabii.

Sürekli bir didişme, suçlama hâli.

Dayanamadım.

Kafayı yememek için, çoluk çocuğu aldım, kaçtım.

İsviçre, Zürih'te küçük bir kuyumcu dükkânı açtım.

Huzurum var hiç olmazsa şimdi.

Ama şimdi yakalandım.

Çocuklarım da büyüdü.

Kendi kültürümüzle yetişmeleri önemli.

Yurduma dönmeyi düşünüyorum artık.

Şu yakalanma olayını sayenizde çözersek, kesin döneceğim.

Tabii döndüğümde holdingdeki hakkımı da almak isterim.

Bu konuda sizin hukuki desteğinizi alabilir miyim?

Ne yapabilirim? Bana yol gösterseniz?

Gülümsedim.

-Benim işim bu, Safa kardeşim.

Sonra bir an duraksayıp sordum:

-Sana *Varla Yok* kitabından hangi konu çıkmıştı?

-33. sayfadaki Yumurta Namazı, abi. Efsaneydi.

-Eee? Ne yapman gerektiğini gördüğün gibi, Yumurta Namazı söylemiş sana zaten.

Holdingle ilgili ne istiyorsan, onun için iki rekât Hâcet Namazı kılacak, sonra da bana geleceksin.

Bu kadar.

Gerçi sebepler ölçüsünde bende.

Ama unutma…

Yaratıcısına başvurup da derman bulamamış hiç kimse yoktur.

Bütün sır ve hikmet, öncelikle Rabb'e yönelmekte yatar.

Hasbunallah ve ni'mel vekîl.

Allah ne güzel vekildir!"

Ama önce şu kaçakçılık olayını bir çözelim, Allah'ın izniyle.

-Olur abi, peki.

Sonra Safa'ya döndüm, ciddi bir ifadeyle:

-Peki, Safa kardeş. Şimdi de benim senden bir isteğim var.

Safa kaşlarını kaldırdı.

-Hayırdır abi?

-Seninle beraber şu takıları sattığın adama gitmeliyiz. Bir de bana şu takılarla ilgili bir hikâye anlatman lazım.

Safa merakla baktı:

-Ne hikâyesi, abi?

-Takıları satan insanların hikâyelerinden, en çok etkilendiğin birini anlatmalısın bana.

Safa derin bir nefes aldı.

-Anlatayım mı abi?

Sonra bir an duraksadı:

-Bir tanesi var ki… Öf, öf… Tam anlatabilir miyim bilemem.

Gülümsedim.

-Tabii ki anlatırsın. Hayat, zaten anı biriktirmekten ibaret değil mi?

-Şüphesiz, dedi Safa ve anlatmaya başladı.

“Bir gün, kuyumcu dükkânıma 7 yaşında bir kız çocuğu geldi.

Evet, 7 yaşında ve yanında anne ya da babası yoktu.

Tek başına.

Baktım, kulağındaki altın küpesini çıkardı, bana uzattı.

-Bana para verin, dedi.

Gözleri nemliydi ve kucağında bir kedi vardı.

-Parayı ne yapacaksın kızım? dedim.

-Kediye mama alacağım, dedi.

-Biz kediye mama veririz, dedim. Satmana gerek yok küpeni.

-Yok, ben çok mama almalıyım.

Paket almalıyım, dedi.

Baktım, kedinin boynunda bir levha asılı.

Okudum:

‘Adım Pekerle. Sahibim beni çok seviyor ama bakamıyor. Lütfen siz bakar mısınız? O, sahibim, yemeğimi mutlaka bir şekilde getirecek size.’

Bunu sen mi yazıp kedinin boynuna astın, kızım? dedim.

-Evet, dedi.

-Sen bu kedinin hikâyesini anlattır mısın? dedim.

Ama kız inat etti.

-Önce küpemin parasını verin, dedi.

Ben de küpeyi tarttım, parasını kıza verdim.

"Çüş!" dedim Safa'ya. "Öyle bir şey yapmış olamazsın!"

Safa hafifçe gülümsedi.

-Yaptım abi, dedi. Yaptım.

Sonra bir an duraksadı.

-Ama niye yaptım, bir sorsana bana.

Cevap vermemi beklemeden, cebinden bir kutu çıkardı.

Bana uzattı.

-Aç, bak abi, dedi.

23.
BİR ÇİFT KÜPENİN HİKÂYESİ

Merakla, minik kuyumcu kutusunu açtım. İçinden, iki tane kalp şeklinde küpe çıktı.

Safa, gülümseyerek bana baktı:

-Bu küpeler, o kızın küpeleri, abi, dedi.

-Böyle bir kısmet ayağıma gelmiş, hiç kaçırır mıyım? Değerinin on katı fazla bedelle satın aldım bu küpeleri. Sonra da kızın kulağına bunlardan daha güzel küpeler taktım. O günden beri de bu küpeleri yanımda taşıyorum. Nedense bana güç, huzur veriyor. Şans getirdiğine inanıyorum.

Safa küpelere uzun uzun baktı, sonra başını kaldırıp gözlerimin içine dikti:

-Kızın hikâyesini duyduğunuzda, ne demek istediğimi daha da çok anlayacaksınız.

-O zaman bekletme, dedim. Anlat hikâyesini.

Kızın adı Ayfer'miş.

Annesiyle beraber yaşarmış.

Başına gelenleri şöyle anlattı:

-Alman komşumuzun kedisi vardı. Doğum yapınca, yavrularını birer birer duvara atıp öldürdü. Ya da çuval içinde…Onlar için normal olan şey, benim yüreğimi yaktı. Gittim onlardan, 'Bari bir iki yavruyu öldürmeyin, bana verin,' dedim.Tabii annemden, babamdan izinsiz. Evimizin bahçesinde, kuytu bir köşede onlara yer yaptım, baktım.Hep gizlice, tabii…Ve bir gün, annem babam işteyken eve aldım onları.

Salonda onlarla oynarken bir de baktım ki iki simsiyah ayakkabı.

Ayakkabıların üstünde ütülü takım pantolon…

Dondum.

Başımı kaldırdım.

O adam, babamdı.

Yavru kediler de korktu sanırım.

Biri, babamın cilalı ayakkabısına çıktı.

Sonrasını anlatmayayım…

Babamın yaptıklarını…

Kedileri yok etmemi istedi.

'Pis hayvanlar,' dedi.

'Onların bulunduğu eve melekler girmez. O evde namaz kılınamaz.'

Ben de çaresizce kedicikleri aldım, dışarı çıktım.

Bu yavruların hâli ne olacaktı?

Birinci sınıf öğrencisiyim, Alman okulunda.

Artık Almanca harfleri tanıyorum.

Bir kâğıt aldım, Almanca yazdım.

Gördüğünüz gibi…"

Kâğıtta Şunlar Yazıyordu:

"Adım Pekerle. Sahibim beni çok seviyor ama bakamıyor. Lütfen siz bakar mısınız? O, sahibim, yemeğimi mutlaka bir şekilde getirecek size."

"İpleri, kâğıdın deliklerinden geçirdim.

Kedilerin boynuna astım.

Sokak sokak yürüdüm.

Acaba neresi olabilir?

Neresi güzel olabilir?

Kim bakabilir kediciklerime?

Kim merhamet eder?”

Bir girişte, güzel tahtalı bir köpek evi gördüm.

Dinledim.

Köpek sesi yoktu.

Burası olabilir miydi acaba?

Kedicikleri, o yazıyla boğazlarında içeri bıraktım.

Baktım, kedimin bir tanesi peşimden geldi.

Ben de onu aldım.

Ama kedilere bir paket mama almam lazım.

Ama param yoktu.

Mama götürmezsem, kedilerime bakmayabilirlerdi.

Bu yüzden, küpelerimi satıp, kedilerime mama almak için buraya size geldim, işte.”

Başımı iki yana salladım, Safa’ya baktım:

-Yahu Safa kardeş…Gerçekten inanılır gibi değil bu hikâye.Başına talih kuşu konmuş resmen!

Göz kırptım:

-Kusura bakma ama bu talih kuşuna ben el koymak zorundayım. Hakkını helal et!

Safa gülümsedi, sonra başını iki yana salladı:

-Abi, boynum kıldan ince sana karşı.

Sonra ciddi bir ifadeyle ekledi:

-Ama…Öyle bir şey yaparsan, hikâyenin devamını anlatmam.Ve yarım hikâyeyle de o küpeler işe yaramaz!

Safa, küpelere sıkıca sarıldı ve gözlerini hafifçe kıstı.

"Bu yüzden siz onlara el koymayın, lütfen" dedi. Sonra hafifçe gülümsedi ve ekledi:

"Ama söz! Şu bizim kaçakçılık olayını çözerseniz, dediğiniz gibi bunlar size hediyemdir. Ve bana göre, bu olay çözülürse bu küpelerin de payı olacaktır."

"Peki, o zaman Safa kardeş. Devamını dinleyelim hikâyenin" dedim.

Sonra elini uzattı:

"Şu kutumu bir alayım senden önce."

Safa hafifçe başını eğdi ve kutuyu tekrar cebine, kalbinin üzerine koydu. Ardından anlatmaya devam etti:

"Ayfer'in elinden tuttum. Beraberce markete gidip büyük bir kedi maması çuvalı aldık. Sonra, diğer kedinin bırakıldığı eve gittik. Baktık ki ev sahipleri bırakılan kediyi fark etmişler. Boynunda asılı kâğıdı çıkarıp köpek evinin başına asmışlar. Onlara kedi mamasını verdik. Ev sahipleri de hikâyeyi duyunca çok duygulandılar. Biri eğilip Ayfer'in başını okşadı ve 'Hiç merak etme kızım, biz bakarız onlara. Mama getirmene de gerek yok artık' dedi."

"Ayfer'in o anki halini görmeliydiniz. Sevinçten gözlerinden dökülen o pırlanta gibi yaşları... Önce bana sarıldı, sonra da kedileri sahiplenen ev sahiplerine. Ev sahipleri gülümseyerek, 'İstediğin zaman gelip kedilerle

burada vakit geçirip oynayabilirsin' dediler. O an, Ayfer'in gözlerindeki mutluluğu tarif etmek imkânsızdı."

Ben derin bir nefes aldım ve Safa'nın omzuna hafifçe vurdum. "Tamam, tamam Safa kardeşim. Küpeler şimdilik sende dursun. Takılarımızı kurtarıp size geri iade ettirince alırım bunları senden" dedim.

Sonra gözlerine baktım ve ciddiyetle ekledim: "Ayrıca bu hikâyeyi de kendime saklamam, bilesin. Mutlaka kullanırım. Bu aramızda kalmamalı."

Bir an düşündüm ve devam ettim: "Ve kim bilir… Sizden şu yakalanan takıların hikâyesini yazdığınız defterleri bana getirince, başka ne orijinal hikâyeler çıkacak?"

Küpelere tekrar göz gezdirip hafifçe gülümsedim. "Ama bu anlattığın hikâye zaten efsane! Hadi gel de şu küpelere değer biç şimdi, biçebilirsen!"

24.
MADDE Mİ, MANA MI? AYFER'İN KÜPELERİ VE BİR MUZUN HİKÂYESİ

Hani madde her şeydi? Maddenin dışında bir şey yoktu.

Her şey paraydı. Saadet parayla olurdu.

Lütfen söyleyin bana. Belki de 300 TL. değerindeki 7 yaşındaki Ayfer'in altın küpe takılarını bu kadar çok kıymetli hâle getiren ve onu paha biçilmez yapan şey neydi?

Ve bunun maddeyle bir ilgisi var mıydı?

Veya dilerseniz, geçen günlerde -yanılmıyorsam- duvara bantlanmış muz eserini 120 bin Dolar'a satın alan çifti dinleyelim. 2 TL.'lik bir muza neden 120 bin dolar ödemişler?

Kafayı mı yemişler?

Yoksa maddeden, paradan çok daha kıymetli bir şeyi keşfedip onu mu satın almışlar?

İtalyan sanatçı Maurizio Cattelan'ın duvara bantlanmış muz eserini 120 bin Dolar ödeyerek satın alan ve dünya gündemine oturan çift konuştu.

Bill ve Beatrice Cox çifti, "Risk aldığımızı biliyorduk. Ama tarihi nesne olacağını hissediyoruz." ifadelerini kullandı.

İtalyan sanatçı Maurizio Cattelan'ın "Komedyen" adlı duvara bantlanmış muz çalışması, ABD'de bir sanat galerisinde 120 bin Dolar'a (yaklaşık 700 bin TL.'ye) alıcı buldu.

Eserin üç versiyonundan birini 120 bin Dolar'a satın alan Miami'de yaşayan Bill ve Beatrice Cox çifti, PX6'e yaptıkları açıklamada kararlarını savundu.

Dow Jones hisselerini Neves Corp'a 5 milyar dolara (yaklaşık 30 milyar TL'ye) satan Ben Corp ailesinin mirasçılarından biri olan Billy Cox, "Eserin sanat ve toplumumuz hakkında yarattığı tartışma sonrası onu almaya karar verdik. Risk aldığımızı biliyorduk. Ama nihayetinde Cattelan'ın muzunun ikonik bir tarihi nesne olacağını hissediyoruz." dedi.

Eseri, ünlü sanatçı Andy Warhol'un Campbell çorba konserveleri işiyle karşılaştıran çift, Warhol'un eserinin de ilk ortaya çıktığında sanat çevrelerinin güldüğünü belirterek şu ifadeleri kullandı:

"Eseri sanat dünyasının tek boynuzlu atı olarak gördük ve onun sonsuza kadar kamuya açık olmasını sağlamak, tartışmaları devam ettirmek ve kamusal alanda süresizce düşünceleri ve duyguları kışkırtmak için onu satın aldık."

Çift, eseri yakında bir müzeye bağışlamayı düşündüklerini ve çürüme nedeniyle muzun iki günde bir değiştirileceğini de söyledi.

Gürcistan doğumlu, ABD'de yaşayan performans sanatçısı David Datuna, hafta sonu Miami'deki Art Basel sanat fuarında sergilenen eseri duvardan sökerek yemişti.

Olay sırasında "Sanat performansı! Aç sanatçı!" diyen Datuna hakkında herhangi bir şikâyette bulunulmasa da eser, sergilendiği yerden kaldırılmıştı.

New York'a döndüğünde konuyla ilgili basın toplantısı yapan Datuna, şu sözleri sarf etti:

“Bu vandalizm değil, performans sanatıydı.”

“Kesinlikle pişman değilim” dedi Datuna.

Popüler kültüre meydan okuyan çalışmalarıyla bilinen Cattelan, son olarak “Amerika” adlı altın klozet çalışmasının, Birleşik Krallık’taki Blenheim Sarayı’ndaki sergi sırasında çalınmasıyla gündeme gelmişti.

Diğer yandan, bantlı muzun Art Basel kapsamında daha önce sergilendiği Perrotin Galerisi’ndeki boş duvara bir kişi kırmızı rujla “Epstein kendini öldürmedi.” yazdı.

Eylemi gerçekleştiren kişinin, Massachusetts doğumlu, 46 yaşındaki görsel sanatçı ve film yapımcısı Roderick Weber olduğu açıklandı.

Pazar günü gözaltına alınan ve geceyi nezarette geçiren Weber’e, polis tarafından “suç teşkil eden zarar verme” suçlaması yöneltildi.

Eylemin sanat olduğunu savunan Weber, “Yeterince ünlü olmadığım için bana Datuna’dan farklı davrandılar.” diyerek tepkisini dile getirdi.

Gelişmelerin ardından duvara bantlanmış muz eseri dünya gündemine oturdu ve birçok marka bu olayı reklam fırsatına çevirdi. Pek çok yerden reklamlar verilmeye başlandı.

Evet, görüyorsunuz değil mi?

Maddenin dışında değeri oluşturan şey ne?

Yaşanmışlık… Hayat…

Nitekim dikkat edin, Allah, Hz. Âdem’i önce bir heykel şeklinde yaratmıştı.

Ve O, cansız bir şeydi.

Maddeydi…

Topraktan, sudan yaratılmış bir varlıktı, sadece bir heykel.

Ancak ne zaman ki Allah, "Kendi ruhumdan üfledim." dediği o nefhayı üfledi, işte o zaman Hz. Âdem canlandı.

İşte o zaman hayat geldi.

Yani asıl değerli olan, o ruh işte.

O yaşanmışlık, işte.

Gördüğünüz gibi…

O küçücük, 7 yaşındaki kızın yaşadıkları…

Yaptığı fedakârlık…

Küpesini, kedilerini beslemek ve onların hayatını kurtarmak için feda etmesi…

İşte bu fedakârlık, o küpelere parayla ölçülemeyecek bir kıymet ve değer atfetti.

25.
TARİHİN KALBİNDE BİR YOLCULUK: KAPALIÇARŞI'DAYIZ!

"Hadi Safa kardeşim, Kapalıçarşı'ya gidiyoruz. Şu senin takıları sattığın adamla bir konuşalım, tanışalım bakalım."

"Gidelim abi" dedi Safa.

"Ara, haber ver gideceğimizi. Müsait mi bakalım?"

Safa hemen telefonunu çıkarıp aradı. "Müsaitmiş, bekliyormuş bizi" dedi.

Üniversite yıllarımda Kapalıçarşı, benim güzergâhımdı. Cağaloğlu'ndaki gazetelere yazılarımı teslim etmek, kitapçı dükkânlarına gitmek ya da Türk Folklor Kurumu'na uğramak için sık sık bu çarşının içinden geçerdim. Kalabalık olmadığı tek bir gününü bile bilmiyorum.

Nuruosmaniye Caddesi'nin iki tarafı tamamen kuyumcu ve sarraftı. Altının parlaklığını göstermek için aşırı derecede ısıtılmış vitrinlerde, altınlar göz alıcı ve tahrikkârdı. Bilmiyorum, belki de bu caddede yürümek, kalabalıktan zor olduğu hâlde, güzergâh olarak burayı seçmemin sebebi altının cazibesi olabilir diye düşünüyorum. Tabii, o zamanlar gençtim ve dünyaya meylim her insanınki gibiydi.

Uzun zamandır Kapalıçarşı'ya gitmemiştim. Benim için nostalji olacaktı.

Yola çıkarken boş elle gitmek olmazdı. 'Güneş Nasihatleri' kitabımdan bir tane aldım yanıma ve yola koyulduk.

Yolda Safa'ya sordum:

"Kapalıçarşı'nın tarihini, hikâyesini bilir misin?"

"Hayır, abi" dedi.

"Ben de bilmiyorum. Yolu değerlendirmiş olalım ister misin? Wikipedia'yı açıp okur musun?"

"Olur abi" dedi. Telefonundan Google'a girip Kapalıçarşı'yı sordu. Çıkan bilgileri bana okumaya başladı:

"Kapalıçarşı, İstanbul kentinin merkezinde Beyazıt, Nuruosmaniye ve Mercan semtlerinin ortasında yer alan, dünyanın en büyük ve en eski kapalı çarşılarından biridir.

Kapalıçarşı'da yaklaşık 4.000 dükkân bulunmaktadır ve bu dükkânlarda toplam çalışan sayısı yaklaşık 25.000'dir. Gün içerisindeki en yoğun zamanlarında, içinde 500.000'e yakın insan barındırdığı söylenir.

2014 yılında, dünyanın en çok ziyaret edilen turistik mekânları arasında 91.250.000 ziyaretçi ile birinci sırada gösterilmiştir.

Kapalıçarşı, sıklıkla dünyanın ilk alışveriş merkezi olarak anılır.

Kapalıçarşı'nın çekirdeğini oluşturan iki bedestenden, İç Bedesten yani 'Cevahir Bedesteni', müellifler arasında tartışmalı olmakla beraber, büyük olasılıkla Bizans'tan kalma bir yapı olup 48 × 36 metre ölçülerindedir.

Yeni Bedesten ise 1460 yılında, Fatih Sultan Mehmed tarafından yaptırılan Kapalıçarşı'nın ikinci önemli yapısıdır ve Sandal Bedesteni olarak anılmaktadır. Burada, bir yanı pamuk, bir yanı ipekten dokunan ve 'sandal' adı

verilen kumaş satıldığı için bu isim verilmiştir.

Kapalıçarşı'nın inşaatına başlandığı yıl olan 1460, çarşının kuruluş yılı olarak kabul görmüştür.

Asıl büyük çarşı ise Kanuni Sultan Süleyman tarafından ahşap olarak inşa ettirilmiştir.

Dev ölçülü bir labirent gibi, 30.700 metrekarelik bir alanda, 66 kadar sokağı ve 4.000 kadar dükkânıyla Kapalıçarşı, İstanbul'un görülmesi gereken benzersiz bir merkezidir. Adeta bir şehri andıran, bütünüyle örtülü bu yapı, zaman içerisinde gelişip büyümüştür.

Kapalıçarşı, son zamanlara kadar içinde beş cami, bir mektep, yedi çeşme, on kuyu, bir sebil, bir şadırvan, yirmi dört kapı ve on yedi han bulundurmaktaydı.

15. Yüzyıldan kalan, kalın duvarlı ve bir dizi kubbeyle örtülü iki eski yapının etrafı, sonraki yüzyıllarda gelişen sokakların üzerleri örtülerek ve çeşitli eklemeler yapılarak bir alışveriş merkezi hâline gelmiştir.

Geçmişte burası, her sokağında belirli mesleklerin yer aldığı, el işi imalatının sıkı denetim altında tutulduğu ve ticari ahlak ile törelere büyük saygı gösterilen bir çarşıydı.

Her türlü değerli kumaş, mücevherat, silah ve antika eşya, nesiller boyunca uzmanlaşmış aileler tarafından tam bir güven içinde satışa sunulurdu. Ancak geçen yüzyılın sonunda yaşanan depremler ve birkaç büyük yangın, Kapalıçarşı'yı ciddi şekilde etkilemişti. Eskisi gibi onarılmış olsa da geçmişteki özgün yapısı ve özellikleri büyük ölçüde değişikliğe uğramıştır.

Tüm dükkânlar, eşit genişlikte olacak şekilde inşa edilmiştir.

Her sokakta, belirli bir ürünün ustaları loncalar hâlinde bulunurdu.

Yorgancılar, terlikçiler, fesçiler…

Ancak satıcılar arasında rekabet kesinlikle yasaktı.

Bir usta, tezgâhını dükkânın önüne çıkararak ürün sergileyemezdi.

Ürünlere, devletin belirlediğinden yüksek fiyat konulamazdı.

1894 İstanbul depreminde, çarşının bazı duvarları ve bir kubbesi çökmüştü.

Eskiden, Kapalıçarşı esnafına duyulan güven o kadar büyüktü ki, halk birikmiş parasını bir banka gibi onlara teslim eder ve işletilmesini sağlardı.

Günümüzde ise birçok sokaktaki dükkânlar işlev değişikliğine uğramıştır.

Yorgancılar, terlikçiler, fesçiler gibi meslek grupları artık sadece birer sokak ismi olarak kalmıştır.

Çarşının ana caddesi sayılan sokakta çoğunlukla mücevher dükkânları bulunur. Buradan açılan yan bir sokakta ise altıncılar yer alır.

Oldukça küçük olan bu dükkânlarda, değişik fiyatlarla ve pazarlık usulü satış yapılır.

Kapalıçarşı, renk ve hareket bakımından eski canlılığını koruyor olsa da, 1970'li yıllardan itibaren İstanbul'u ziyaret eden turist grupları için alışveriş imkânları, çarşının ana girişinde bulunan modern ve büyük mağazalar tarafından sağlanmaktadır.

Haliç kıyısındaki Mısır Çarşısı, Kapalıçarşı'nın daha küçük bir versiyonu gibidir.

Galata semtinde, 15. yüzyıldan kalma başka bir küçük kapalı çarşı da günümüzde hâlâ kullanılmaktadır.

Kapalıçarşı, günün her saatinde hareketli ve kalabalıktır.

Esnaf, ziyaretçileri ısrarla kendi mağazalarına çağırır.

Çarşı girişinde gelişen konforlu, büyük mağazalar; Türkiye'de elde üretilen ve ihraç edilen hemen hemen tüm ürünleri satışa sunmaktadır.

El dokuması halılar ve mücevherat, geleneksel Türk sanatının en güzel örnekleri arasında yer alır.

Bu ürünler, kalite ve orijin belgeleriyle satılır ve dünyanın her tarafına garantili olarak gönderilir.

Halı ve mücevheratın yanı sıra Türk işi gümüş eserler, bakır ve bronz hediyelik eşyalar, seramikler, oniks taşlarından yapılmış ürünler ve deri mamuller de Kapalıçarşı'nın zengin koleksiyonunu oluşturur.

Batılı yazarlar, seyahatnamelerinde ve anılarında Kapalıçarşı'ya geniş yer ayırmışlardır.

Safa okumayı bitirdiğinde gülümsedim ve başımı salladım.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim Safa'cığım. Bilgilendik, sağ ol, var ol." dedim.

Sonra önümüze baktım ve ekledim:

"Hadi bakalım, bu arada geldik zaten. Kapalıçarşı'ya girelim!"

26.
KAPALIÇARŞI'DA BİR ATÖLYE: ALTIN, SANAT VE YAŞANMIŞLIK

Kapalıçarşı'nın 4.000 dükkânından birine girdik. Ben diyeyim 50, siz deyin 75 metrekarelik bir yer.

Bir atölyeydi burası. İçeride 6-7 kuyumcu ustası çalışıyordu. Bir yanda altın eritiliyor, şekil veriliyordu; diğer yanda ise takılar tamir ediliyordu.

"Ben Altın Borsası'nın kurucularındanım" dedi Malik Bey.

Altmış yaşlarında, güzel mi güzel bir insan. Başının tepesinde saç kalmamıştı ama baş çevresindeki saçları gürdü, griye çalan tonları vardı. Hafif kırlaşma emareleri dışında yaşını pek göstermiyordu.

Ben yine yapacağımı yaptım her zamanki gibi.

Görüşmeye başlamadan önce Malik Bey'e sordum:

"15 ile 320 arasında bir rakam söyler misiniz, Malik Bey?"

Meraklı bakışlarla "17 olsun." dedi.

Ben de Güneş Nasihatleri kitabımı açtım ve 17. sayfadaki nasihati okumaya başladım:

"Ortası fokur fokur ateş dolu bir kürenin üstünde, saatte 107 bin kilometre hızla benim etrafımda döndüğünüz hâlde, geçici olarak katıldığınız bu seyahatteki davranışlarınız beni hep şaşırtıyor.

Bu muhteşem seyahatin tadını ve anlamını keşfedeceğinize, birbirinizle kavga ederken vakit kaybedip üzülüyorsunuz.

Ne diyeyim? Allah akıl fikir versin sizlere.

Sizi insan yapan aklınızı bir seferde doğru yerde kullansanız, tefekkür etseniz, soru sorsanız olmaz mı?

Ben kimim ya? Nereden geldim? Nereye gidiyorum? Neler oluyor? Kim yapıyor?"

Malik Bey, dikkatle dinledi ve sonra hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Soruyorum o zaman, Avukat Bey." dedi. "Neler oluyor? Hayırdır?"

Ben de durumu ona anlattım. Tabii ki benim senaryoma uygun şekilde.

Gümrük Müdürü'nün ikramiye alma hırsıyla yaptığı zulmü, altın takılara haksız yere el koyduğunu ve bunu düzeltebilmem için yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim.

"Müvekkilim Safa Bey ile Dâhilde İşleme Rejimi uyarınca, İsviçre'deki insanların takılarını tamir için sana getirdiği ve tamir ettirip geri götüreceği ile ilgili bir sözleşme veya yazışmalara ihtiyacım var."

Malik Bey hiç tereddüt etmeden bilgisayarının başına geçti.

Safa ile arasında, Dâhilde İşleme Rejimi kapsamında eski tarihli bir sözleşme hazırladı.

Dosyaya, Dâhilde İşleme Rejimi İzin Belgesi'ni de ekledi.

Sonra bana dönerek gülümsedi:

"Avukat Bey, bir de sana kıyağım olsun. Bana böyle güzel bir nasihat kitabı getirirsen ve ben buna karşılık vermezsem ayıp etmiş olurum."

Ardından Safa ile arasında geçen eski tarihli WhatsApp yazışmalarının çıktısını da bana verdi.

"Aramızdaki bu yazışmalar gerçek. Hazırladığım sözleşmeyi teyit ediyor."

Belli ki Malik Usta, bu gibi olaylarla daha önce de karşılaşmıştı.

Adeta profesyonelleşmişti.

Ben derin bir nefes aldım ve gülümsedim:

"Malik Usta, ben sana kuru nasihat getirdim. Sen ise bana yaşanmışlıkla cevap verdin. Etkilendim ve duygulandım."

Sonra Safa'ya döndüm:

"Safa Bey, bana getirdiğin takılara asla hurda muamelesi yapılmadığını ve eritilmediğini söyledin. Bunun sebebini bize açıklar mısın?"

Malik Usta, cevap vermek yerine tezgahtaki ustanın tamir etmekle uğraştığı bir kolyeyi aldı ve bana uzattı.

"Bu" dedi, "Mardin işi telkari sanatıyla işlenmiş bir kolye. Şu şahesere bir bak ve söyle bana; sahip olduğu altın mı yoksa altına yüklenmiş sanat mı daha kıymetli?"

Bir an duraksadı, sonra devam etti:

"Bu takının oluşması için bir ustanın en az üç aylık emeği var. Üstelik bir de bir sevdalının aşkı, sevdası var. Takıldığı boynun kokusu sinmiş, yaşanmış mutluluğu var. Ama ne olmuş? Böbrek nakli yapılacak bir evlat için hurda altın fiyatına satılmış. Ben şimdi bunu işleyen Mardinli ustanın üç aylık emeğini, iki sevgilinin yıllarca yaşanmış sevdalarını nasıl kıyıp da eriteyim, yok edeyim? Vicdanım bunu kaldırmıyor. Bu yüzden bu takıları ben

satın alıyor, bakımdan geçiriyor ve sahiplerine olmasa da bir başka sevdalı insan kardeşlerine çok makul fiyatlarla ulaştırıyorum."

"Yahu Malik Usta" dedim. "Allah senden daha mı az merhametli?"

Malik Usta bir an duraksadı, sonra şaşkınlıkla "O nasıl söz, Avukat Bey? Tövbe de!" dedi.

"Sana bakınca öyle düşündüm." dedim gülümseyerek. "Baksana, Allah bu dünyada ana, baba, eş, evlat, dost, arkadaş ve harika sevdalar yaşattıktan sonra bizi bir çukura attırıp yok ediyor. Sevdalar da, aşklar da, yaşanmışlıklar da bitiyor, yok oluyor. Sadece acı kalıyor geriye."

Malik Usta kaşlarını çattı, gözleri kararlı bir ifadeyle parladı:

"Haşa de, Avukatım! Kim demiş ölümün son olduğunu?"

Bir an durdu, gözlerini bana dikerek devam etti:

"Toprak da tıpkı benim atölyem gibi... Aklanma, paklanma, temizlenme, tamir görme, arınma yeridir. Mezarda ve mezardan sonra neler olduğunu bilsen, görsen, anlardın. Öyle demezdin."

Ona gülümsedim. "Gördüm ve biliyorum, Malik Usta." dedim. "Aynen dediğin gibi. Ama nasıl olur? Allah göstermeden hiç inanmayı ister mi kullarından?"

Malik Usta başını salladı. "Ne demek istiyorsun, Avukat Bey?"

"Doğum olayıyla Allah insanlara bir dünyadan diğer dünyaya geçişin nasıl olduğunu yaşatarak göstermiş.

Bize sadece bunu fark etmek kalıyor. Kaldı ki bana ilaveten ahireti de gösterdi."

Malik Usta kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman?"

"31 Aralık 1972'de. Ruhum bedenimden ayrıldı ve olan biteni seyrettim. Hem kendi bedenimi hem de çevremi izledim."

Derin bir nefes aldım, sonra ekledim:

"Varlıkla Yokun Hikâyesi" kitabımda anlattım bu yaşadığımı."

Malik Usta gözlerini kıstı. "O kitabı da isterim o zaman." dedi.

Ben de gülümsedim. "O zaman ben de sizden şu telkari sanatını anlatmanızı isterim, Malik Usta."

"Zevkle." dedi ve anlatmaya başladı:

"Telkari, ince gümüş ve altın tellerin birleştirilmesinden ibaret olan bir gümüş işleme sanatıdır.

Bir altın veya gümüş tel ya da levhadan, özel bir alet ile elde edilmiş tane veya kürelerden ibaret olan telkaride, aynı optik etki, aynı kalınlıktaki iki ya da daha fazla telin örülmesiyle sağlanır.

Bu kürelerin sırasıyla kaynak ile örülmesine granülleşme denir ve Etrüskler tarafından en üst seviyeye getirilmiştir.

Telkari, tamamen elde yapılan bir işlemdir. Teller, kendilerinin etrafında oval, yuvarlak veya başka şekiller oluşturacak şekilde sarılır.

Bu işlem çok eski olup M.Ö. 3000'lere kadar dayanmaktadır. Orta Doğu'da ortaya çıkmış ve zaman

içinde geniş uygulama alanları bulmuştur.

Orta Çağ'da, Barok dönemde, 800'lerin sonu ile 900'lerin başı arasında Sicilya ve Venedik'te de kullanılmıştır.

Bilhassa Mardin yöresinde meşhur olan telkari sanatı, ayrıca Ankara'nın ilçesi olan Beypazarı'nda da 80 ila 120 arasında atölyeyle temsil edilmektedir."

27.
KAPALIÇARŞI'DAN MAHKEME SALONLARINA: ADALETİN PEŞİNDE

Ofiste haftalık toplantıdaydık. Avukat arkadaşlarımla beraber dosyaları tek tek ele alıp tartışıyorduk.

Avukat Mesut söz aldı:

"İsviçre gümrük makamlarının ihraç belgeleri çok güzel. Malik Bey'in şirketinden aldığımız dâhilde işleme belgesi de çok güzel. Dâhilde işleme sözleşmesi ve ekleri de harika. Lâkin, bunların yeşil koridora giriş sebeplerini açıklamaya yeteceğini düşünmüyorum."

Ben tam ağzımı açacakken Avukat İsmail söz aldı:

"Ben de katılıyorum Mesut Bey'in fikrine."

Ardından Avukat Fırat konuştu:

"Ben de."

Avukat Sena da ekledi:

"Ben de."

Son olarak Avukat Ahmed de aynı görüşü belirtti:

"Ben de."

Baktım herkes aynı fikirdeydi.

Benim farklı bir fikirde olmam mümkün değildi.

Gülümseyerek başımı salladım:

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim."

Sonra ekledim:

"Bu yüzden bir şey daha yapacağız. Bu iş senin, Süleyman."

Süleyman hızla doğruldu:

"Abi, ne lazımsa yaparım."

Önce ekibe döndüm ve bir soru sordum:

"Hepiniz yurt dışına gidip geldiniz. Havalimanlarındaki yeşil koridorla kırmızı koridorun bulunduğu yere dikkat edeniniz oldu mu?"

Mesut cevap verdi:

"Mecburen ettik. Sonuçta hepimiz yeşil koridordan geçerek yurda giriş yapıyoruz. Tabii, gümrüğe tabi eşyamız yoksa."

Sena ekledi:

"Gümrüğe tabi eşyası olanlar ise kırmızı koridora girer ve eşyasını beyan eder."

Başımı salladım.

"Peki, İstanbul Atatürk Havalimanı'ndaki kırmızı koridor nerede? Ve de yeri doğru yerde mi?"

Cevap yok.

Bir süre bekledim. Sonra devam ettim:

"Peki, yurt dışındaki koridorları gözünüzün önüne getirin. Bu koridorlar hep yan yana değil mi?"

Herkes, "Çok doğru. Mutlaka yan yana." dedi.

Gözlerimi ekibin üzerinde gezdirdim ve gülümseyerek sordum:

"Peki, İstanbul Atatürk Havalimanı'nda kırmızı koridor yeşil koridorun yanında mı?"

Cevap vermelerini beklemeden devam ettim:

"Değil!"

Sustular. Haklı olduğumu anlamışlardı.

"Sormadan da bulma şansınız yok. İşte buradan golümüzü atacağız!" dedim.

Sonra, net bir şekilde ekledim:

"Bu konuyu, Sulh Hukuk Mahkemesi'nden, konusunda uzman bilirkişilere tespit ettireceğiz.

En az beş tane profesör istiyorum. İçlerinde trafikçi de olsun, mimar, mühendis, şehir plancısı da.

Tespit edeceğimiz hususlar şunlar olacak:

1. Yurt dışından gece saat üçte gelen bir yolcu, kırmızı hattı bulmak için yerini öğrenebilir mi?

2. Kırmızı koridorun yeri doğru mu?

3. Hattaki gümrük muhafaza memuruna sormadan, kırmızı koridorun yerini öğrenebilir mi?

4. Gecenin o saatinde, alanda gümrük muhafaza memurundan başka resmi görevli var mı?

"Abi, güzel söylüyorsun da…" diye lafa girdi Süleyman.

"Sulh Hukuk Mahkemesi'nin yapacağı tespit, Ceza Mahkemesi'nde işe yaramaz. Geçerli değil, boşuna masraf olur."

Sakin bir sesle cevap verdim:

"Bence boşuna olmaz."

Süleyman ısrar etti:

"Dediğim doğru ama… Sulh Hukuk Mahkemesi'nin tespiti, Ceza Mahkemesi'nde delil olarak kullanılamaz. Bunda hemfikiriz."

Başımı salladım.

"Buna rağmen, Ceza Mahkemesi'nin bilirkişileri çok düşük ücret alıyor biliyorsunuz. Bizim dev isimlerle hazırlattığımız raporu göz ardı edebilir mi o bilirkişi? Ben kendimi onun yerine koyunca, onun gibi düşününce, bu raporu kopyalardım."

Sonra ekledim:

"Tecrübem bana bunu söylüyor."

Avukat Ahmed başını salladı.

Av. Süleyman, "Konu anlaşılmıştır, abi. O zaman herkes iş başına!"

Sulh Hukuk Mahkemesi'ne yaptırdığımız uzman bilirkişi raporu, tam da istediğim gibiydi. Sonuç bölümünü özetleyeyim:

"Kırmızı koridor ile yeşil koridor yan yana bulunması gerekirken, kırmızı koridorun Atatürk Havalimanı'nda kuytu bir yerde olduğu, gece saatlerinde salonda tek resmi kıyafetli görevlinin yalnızca yeşil koridorun çıkış kapısında duran gümrük muhafaza memuru olduğu tespit edilmiştir."

Bu raporu Gümrük Bakanlığı'na ve havalimanı işletmelerine ulaştırdık. Bunun üzerine havalimanında kırmızı hattın yeri değiştirildi ve yeşil hattın yanına konuldu.

Yani, bu raporumuzla, havaalanındaki büyük bir yanlışlık düzeltilmiş oldu.

Bu sırada müvekkillerim hakkında Asliye Ceza Mahkemesi'nde kaçakçılık suçlamasıyla dava açıldı.

600.000 TL. para cezası kesildi. O dönem için 400.000

İsviçre Frangı karşılığına denk gelen büyük bir miktardı.

Bu cezaların iptali için de davalar açtık.

Sunduğumuz belgeler çok güçlü ve ikna ediciydi.

Ceza Mahkemesi Bilirkişisi, beni telefonla arayıp, Sulh Hukuk Mahkemesi'ndeki tespit için teşekkür etti.

"Çok akıllıca bir hamleydi" dedi.

"Aynen kopyalayıp kullanıyorum."

Ve öyle de yaptı.

Sonuçta Ceza Mahkemesi, kendi yaptırdığı bilirkişi raporuna uydu ve beraat kararı verdi.

Müsadere kalktı, cezalar iptal edildi, müvekkillerin altın takıları iade edildi.

Olay büyük yankı uyandırmıştı.

Sabah gazetesi, haberi ön sayfasında, manşetten duyurdu.

Yüzler gülüyor, herkes tebrik ve teşekkür ediyordu.

Ama benim aklım hâlâ yapılması gereken son işteydi.

"Devlet, Gümrük Müdürü'nün müvekkillerime verdiği zararı tazmin etmeli" dedim.

"İnsanları kaçakçı duruma sokmanın, haysiyet ve şerefleriyle oynamanın elbette bir bedeli olacak."

28.
ZAFERİN FATURASI: BEKLENMEYEN BİR TEŞEKKÜR

Günün kahramanı olmuştum. Hakikati tepetaklak etmiş, resmen kaçakçılık amacıyla gelen müvekkillerimi mağdur, zulme uğrayan insanlar hâline getirmiştim.

Görevini yapan Gümrük Müdürü'nü ise görevini kötüye kullanan, haksız menfaat sağlamaya çalışan biri gibi göstermiştim.

Gerçi bu arada kırmızı hattı yeşil hattın yanına taşıtmıştım. Bu, gerçekten güzel bir şeydi.

Davayı kaybetseydik, takılar hurdaya gidecek, eritilecek, işçilikler ve sevdalar yok olacaktı. Şimdi ise hurdaya gitmekten kurtuldular.

Bu da iyi bir şeydi.

Davayı kaybetseydik, bu beş müvekkilim batacaktı.

Ama kurtuldular.

Bu da iyi bir şeydi.

Ve nihayet, kaçakçılığa teşebbüs cezasından da kurtuldular.

Herhalde bu da kötü bir şey olmasa gerek.

Sürekli hakikat peşinde koşan ben, nasıl oldu da hakikati tepetaklak edip şeytanın avukatlığını yapmıştım?

Merak ettiğinizi biliyorum. Bunun izahı yok ama yine de izah etmeye çalışayım. Anlatacağım olay tamamen gerçek ve Konya Müftüsü tarafından anlatılmıştır:

“Ben, az sayıda kalmış Yörük aşiretlerinin evladıyım” dedi Müftü Efendi.

“Kader beni Konya Müftüsü yaptı.”

Derin bir nefes aldı ve devam etti:

“Bir köylüm, o sene bol miktarda hilesiz hurdasız ağaç kütük balı bulmuş. Çok fazla olunca da Konya’ya, pazara getirmiş. Ama mallarını satamamış.

Sonunda bana getirdi.

‘Haftaya kadar müftülükte kalabilir mi?’ diye sordu.

Bırak kalabilir mi demeyi, adam mallarını bırakıp gitti.

Üç-dört hafta boyunca gelip gidince şakayla karışık sordum ona:

‘Yahu hemşerim, ne çorbalık varmış sende! Tükenmiyor, maşallah!’

Ama adam başını salladı:

‘Yok Müftü Efendi, ben aynı malları getirip götürüyorum. Satılmıyor benim ballarım bir türlü. Hiç anlamıyorum. Pazardaki hileli ballar satılıyor, benim saf ballarıma ise alıcı çıkmıyor.’

Bir süre düşündüm. Sonra sordum:

‘Sen gerçekten satmak istiyor musun bu ballarını?’

‘Tabii ki istiyorum, Müftü Efendi.’

‘O zaman bu hafta pazara gittiğinde, hileli ballardan bir kaşık al, kendi saf balına karıştır.’

Adam dediğimi yapmış.

Ve aynı gün, bütün ballarını satmış.

Şimdi siz bu olaydan ne anlarsanız, onu anlayın."

Ben de kendimce bu fetvaya dayandım, güvendim.

Bunun dışında, ayet-i kerime var:

"Eğer siz hiç günah işlemeseniz, sizi helak ederim. Sonra da günah işleyip tövbe eden kullar yaratırım."

Ama hayır! Bu ayet-i kerimede günaha teşvik yok. Burada sadece hakikatin ifadesi var.

İnsanın acziyetini, fakrını, çaresizliğini hatırlatma var. Doğru yolun, yalnız yanlışlardan geçilerek bulunabileceğinin bilgisi var. Tıpkı, Malik Usta'nın atölyesinde aklanıp paklanması gibi… Tıpkı mezarda aklanıp paklanarak ahirete ehil hâle gelindiği gibi… Yanlışa, günaha düşmeden ve ona bulaşmadan, doğruyu ve hakikati bulmanın mümkün olmadığının somut bir ifadesi vardı bu olayda. Günah işlemenin pişmanlığını yaşamamış bir insanın, doğru yolun tadını ve lezzetini alması mümkün değildi ki!

Peki, bunun farkına varmayıp, tövbe etmeyen birinin başına ne mi gelirdi?

Hadi gelin, bundan sonra başıma gelenleri beraber izleyelim…

Aramızdaki avukatlık sözleşmesi uyarınca altınlarını geri alan beş müvekkilim, bir araya gelerek benim ücretimi takdir etmişler.

Bunu da yazılı olarak imzalayıp bana fakslamışlar.

Beraber okuyalım mı?

Sevgili Avukatımız Abdurrahim Dede,

Allah senden ebeden razı olsun.

Verdiğin sözü tuttun.

Bizi büyük bir beladan kurtardın.

Tekrar tekrar teşekkür ederiz sana.

Senin için kararlaştırdığımız avukatlık ücreti 5.000 İsviçre Frangı'dır.

Bunun TL. karşılığı 7.500 TL'dir.

Sana 12.500 TL. masraf parası vermiştik.

7.500 TL.'yi mahsup ettiğimizde, kalan 5.000 TL.'yi aşağıdaki banka hesabımıza yatırmanı rica ederiz.

Devlet aleyhine açacağımız tazminat davasından alınacak tazminatın yarısı bize aitti.

Onu da sana bırakıyoruz.

Bütün tazminat senin olsun.

Güle güle harca.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Sanki kaynar kazanlar boşaldı kafama! Ben onlardan ücret beklerken, benden masraf olarak verdikleri parayı da geri istiyorlardı!

29.
ŞEYTANIN AVUKATLIĞINDAN TÖVBE

Olacak iş miydi bu? Bu beş insan, beş müvekkilim, gerçekten bu kadar kansız, vicdansız olabilir miydi? Hadi, hiç ücret takdir etmeyebilirlerdi. Buna hazırdım. Sonuçta onların davası da, duası da bana yeterdi.

Ama bu neydi?!

Adamlar, hem de beş kişi bir araya gelip istişareyle, davalar için harcadığım ücreti bana ödetmek istiyorlardı!

Evet, onları anlıyordum. Onlar bana alınacak tazminatın tamamını bırakıyorlardı kendilerince. Ama bu çok uzun bir hikâyeydi ve kazanılıp kazanılmayacağı garanti değildi.

Bunun dışında, elde ettikleri kazanımı düşününce, oturup benden masraf iadesi istemeleri hiç de makul değildi!

Dayanamadım, telefon ettim onlara.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim. "Şaka mı bu yaptığınız!"

Ama onlar gayet ciddiydi.

"Ne şakası?" dediler.

"5.000 TL.'yi hemen iade etmezsen, seni azlederiz!"

Al sana bir şok daha!

Tabii ki 5.000 TL.'yi göndermedim.

Bir hafta sonra azilnameler İsviçre'den geldi.

Artık devlete karşı tazminat davası açamazdım.

Abdest aldım. Secdeye kapandım. Ve tövbe ettim:

"Rabbim! Bir daha şeytanın avukatlığını yapmayacağım!"

İçimden geleni söyledim:

"Anladım. Bu beş insana, bu kararı verdirten sensin. Beni korumak için…

Eğer bu insanlar beni azletmeselerdi, belki de Devlet'e karşı tazminat davası açacak ve haksız bir kazanım elde edecektim.

Üstelik Devlet, ödeyeceği bu tazminatı, buna sebep olan masum Gümrük Müdürü ve memurlarından geri alacaktı.

Beni öyle bir noktada, o kadar güzel bir şekilde durdurdun ki…

Minnet sana, şükran sana, Rabbim!"

Ve ardından:

"Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah!"

Bir havaalanı, beş adam, beş çanta ve bir sır…

Avrupa'dan gelen yolcular, İstanbul Atatürk Havalimanı'nda sıradan bir gece geçireceklerini sanırken, hiç beklemedikleri bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalırlar. Peşlerine düşen gümrük memurları, sahte kimlikler, istihbarat oyunları ve büyük hesaplaşmalar…

Bu kitap, sadece bir polisiye hikâye değil. Aynı zamanda insanın açgözlülüğünü, korkularını ve vicdan muhasebesini de masaya yatıran bir roman. Elinizde tuttuğunuz "Şeytanın Avukatı", gerilim dolu bir maceranın kapısını aralıyor.

Herkesin bir sırrı vardır. Ama bazı sırlar, anlatılmaz… sadece açığa çıkar.

D&D YAYINLARI

9 786259 397542